EXCHANGES

We have pleasure in acknowledging with thanks the receipt of the following Magazines:—

1. Barrovian, Isle of Man
2. The National College Magazine, Trichinopoly
3. Government College Miscellany, Mangalore
4. Pudukottai College Magazine
5. Hindu Theological High School Magazine, Madras
6. Malabar Christian College Magazine, Calicut
7. The Ceded District College Magazine Guntur
8. The Presidency College Magazine, Madras
9. Ramakrishna Home and School Magazine, Madras
10. The American College Magazine, Madura
11. The Theosophical College Magazine, Madanapalle
12. The St. John's College Magazine, Palamcottah
13. The Pachiyappa's College Magazine, Madras
14. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam
15. The Findlay High School Magazine, Mannargudi
16. The St. Aloysius College Magazine, Mangalore
17. The Madras Law College Magazine
18. The Madras Christian College Magazine
19. The Government Brennen College Magazine, Tellicherry
20. Journal of the Madras University
21. Taraporevala's Indian Literary Review
22. The Government Victoria College Magazine
23. The St. Thomas College Magazine, Trichur
24. Annamalai Nagar Miscellany, Chidambaram
25. The Voorhee's College Magazine, Vellore
26. The St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly
27. The Loyola College Magazine, Madras
28. Union Christian College Magazine, Alwaye
29. Kumbakonam College Magazine
30. St. Teresa's College and High School Magazine, Ernakulam
31. Law College Magazine Trivandrum
32. The Old College Magazine, Trivandrum
33. The Andhra Christian College Magazine
34. MacMillan's Educational Bulletin
35. The Collegian, Deccan
36. Young Messenger of India, Bombay
37. Hindu College Magazine, Guntur
38. St. Berchman's College Magazine,
39. Kottayam College Magazine
40. The Govt. Muhamedan College Magazine
41. Vidya Sagar College Magazine
42. സാഹിത്യോപഹാരം Trivandrum
43. വിദ്യാർത്ഥിമാസിക Nilambur

CONTENTS

ENGLISH SECTION

PAGES

1 The Kollam Era—K. V. Krishna Iyer, M. A. 1
2 Happiness is greater than Wealth—S. Ramakrishnan, VI Form 5
3 History of the Classification of Flowering Plants —Padmanabhan, C. C., II U. C. 8
4 The Autocrat at the Break-fast Coffee —P. R. Venkitakrishnan, B. A., L. T. 11
5 To the Indian Soldier—Panduranga Rao B., Junior Intermediate 13
6 A Typical Night Around My House —Javantheeswar, Senior Intermediate 14
7 The Sweetest Revenge—Robinson Guzder I U. C. 16
8 Plants of Calicut—K. Damodaran Thampan, B. Sc. 19
9 Our College—P. Gopalan Nayar 21

MALAYALAM SECTION

1 കേരളത്തിലെ ചെറുകഥാകാരന്മാർ—ടി. പി. എൻ, സി. ഇ. 1
2 നിർവൃതി—കെ. സി. ഉദയവർമ്മ, സീനിയർ ഇൻറർ 5
3 പുരോഗമനസാഹിത്യം—നന്ദകുമാർ, ജൂ. ഇ. 6
4 രക്തസാക്ഷി—കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ, സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ് 11
5 മഴവില്ല്—സി. കെ. ജയരാമപണിക്കർ; ആറാം ഫാറം 12
6 പ്രതിബന്ധവും നൈരാശ്യവും—എ. ജി. സോമനാഥ് V E. 12
7 ഒരു നിരീക്ഷണം—വിദ്വാൻ പി. സി. ഏട്ടനുണ്ണിരാജാ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി 14
8 ചീപ്പ് അവറാൻ—സി. നാരായണൻനായർ, സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ് 17
9 താളിക്കാരി—സി. കൌമുദീദേവി, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി 23
10 വിധിവൈപരീത്യം—സി. മദനഗോപാലൻ, ആറാംഫോറം 24

The Zamorin's College Magazine.

EDITORS :—

English Section :— 1. K. Damodaran Thampan, M. Sc.,
2. P. Gopalan Nayar, B. A., L. T.,

Malayalam Section :— 1. D. Rama Variar, Siromani.
2. V. T. Vasudeva Paniker, B. O. L.

Nominated from among students 1. P. K. Ravindranathan, J. I.
2. P. Rajagopalan, S. I.

UNIVERSITY LIBRARY
23 DEC 1945
MADRAS.

Vol. XVIII	OCTOBER 1945.	No. I

THE KOLLAM ERA

(K. V. KRISHNA AYYAR, M. A.)

EVERY one is familiar with the Malayalam word Kollam (കൊല്ലം) meaning year. But in the words Kollam Andu (കൊല്ലം ആണ്ടു), it has a different meaning altogether. The words Kollam Andu mean the year connected with Kollam. There are a number of places in Kerala ending with the word Kollam. We have, for example, Pantalayini Kollam, Kodungallur Kollam, Kurakkeni Kollam, and Kulli Kollam. All these Kollams had been at one time or other residence of kings. In Malayalam the residence of a king is called a Kovilakam (കോവിലകം). Kollam may therefore be taken as the truncated form of Kovilakam Early documents dated according to the Kollam Andu used to begin with the words Kollam tonri ..... andu കൊല്ലം താൻറി ....ആണ്ടു) later on tonri was dropped, and Kollam ....andu കൊല്ലം ആമത്തു became the usual form. Thus Kollam came to have a new meaning; it became the synonym for year.

The origin of the Kollam Era is still shrouded in mystery It began on the Kali day denoted by the chronogram A-cha-rya-va-ga-bhe-dyh ആചാര്യവാഗഭേദ്യ: that is, 14, 34, 160th day after the beginning of Kali Yuga (കലിയുഗം). Kali-Yuga began on Vishu (വിഷു), that is the vernal equinox of B. C 3102. Every school boy knows that on two days in the year days and nights are equal. They are called equinox in English and Vishu in Malayalam. We have therefore two Vishus every year, the vernal equinox and the autumnal equinox, though we celebrate only the vernal equinox. We should observe the Mesha Samkramam (മേഷസംക്രമം) corresponding to the vernal equinox on March 20, instead of on April 13 and the Tula Sankramam (തുലാസംക്രമം) corresponding to the autumnal equinox

September 23 instead of on October 17. Calculating 365¼ days for a year, we get the 182nd day of 3927th year of Kali Yuga as the exact date of the beginning of Kollam Andu. This happens to be September 17, corresponding to the 1st day of the Malayalam month of Kanni (കന്നി). In Malabar the new year, as every one knows, begins on the first day of Kanni (കന്നി) but in Cochin and Travancore it begins on the first day of Chingam (ചിങ്ങം).

Before the Kollam Andu was widely adopted—in fact the earliest document according to this era so far discovered is the Mampalli plate of the year 149–people in Kerala reckoned their years in various ways. Sometimes the Kali day and the regnal year of a ruling chief were given. Thus, a sala or boarding house for Vedic students was founded by Atakkan, son of Karunandan on the 15th day of the 9th year of his reign corresponding to Kali 14,49,087 expired.

സ്വസ്തിശ്രീ കലിയുഗക്കൊട്ടനാൾ പതിനാങ്കു നൂറായിരത്തുനാർപത്തൊമ്പതുനായിരത്തു ഏഴു ചെൻറനാൾ സ്വസ്തിശ്രീ കൊകരുനന്ദടക്കനെക്കയാണ്ടു ഒമ്പതുനാൾ പതിനഞ്ചു.

Sometimes the year is reckoned from the consecration of a temple A king named Godavarma performed a kalasa at Kantiyur in the 123rd year of the Lord of Kantiyur in Travancore.

സ്വസ്തിശ്രീ തിരുക്കണ്ടിയൂർ തേവര്ക്കു ചെല്ലാനിൻറയാണ്ടു നൂററ ഇരുപത്തി മൂൻറു.

At other times, to the infinite annoyance of the historian, the regnal year of the king alone was given. The long reign of Bhaskara Ravi Varman (A. D. 978–1036) suffers from this handicap. For, in spite of the innumerable inscriptions of his time found all over Kerala, we have really no means of exactly determining its limits. It is only the accidental mention of the Kollam Andu in the Mampalli grant of Vellabhan Kothai that has enabled us to fix his chronology with some degree of accuracy. Even then exception has been taken on the ground of the position of Jupiter, which does not tally in all the inscriptions, so much so that some historians believe that these inscriptions must be ascribed to more than one king of that name. His grant to the Jew, Joseph Rabban, very important for Malabar History by reason of the mention of the ancestors of the Zamorin and the Rajahs of Travancore and Valluvanad, was made in the second year *opposed* to the thirty-sixth year of his reign.

സ്വസ്തിശ്രീകൊനേരിമൈക്കൊണ്ടാൻ ശ്രീപാർക്കരഇരവിവർമർ പല നൂറായിരത്താണ്ടു ചെങ്കോൽ നട്ടത്തിയാളാനിൻറയാണ്ടു ഇരണ്ടാമാണ്ടെക്കെതിർ മുപ്പത്താറാമാണ്ടു മുയിരിക്കോട്ടു ഇരുന്തരുളിയ നാൾപിരതാതിച്ചരുളിയ പിരതാതമാവതു.

Sometimes we get the week day, month, asterism, and even the position of Jupiter, but the all-important year is found omitted, Thus, Vira Raghava Chakravarti's grant of *Manikkirama Pattam* (the powers of the Merchant Guild of Cranganore), in which the Nampuri villages of Chovaram (ചൊവരം) and Panniyur (പന്നിയൂർ) appear as attestors, was made on Saturday *Mina* 21, *Rohini* with Jupiter in *Makara*.

ശ്രീഭൂപാലനരപതി ശ്രീവീരകേരളചക്രവത്തി ആടിയായി മുറമുറയെ പല നൂറായിരത്താ

ണ്ട ചെങ്കോൽ നടത്തിയാ നിൻറ ശ്രീവീരരാഘവചക്രവർത്തിക്ക തിരുവിരാജ്യം ചെല്ലാ നിൻറ മകരത്തുൾ വിയാഴം മീനഞായെർ 21ചെൻറ ശനി രോഹിണി നാൾ പെരുങ്കോയിലിരുന്തരുളെ

How tantalizing it must be to the historian to be told that such a combination is possible in more than one year!

It was a great boon therefore when deeds and documents began to be dated according to an era as distinguished from a cycle of years like the Prabhavadi (പ്രഭവാദി) sixty-year cycle of the Tamilians. But unfortunately we do not know the circumstances that led to the founding of the Kollam Era.

Eras have been begun for various reasons. Some of them commemorate great victories like the Vikrama Era (B. C. 58) and Saka Era (A. D. 78). Others mark the ascension of saints and great ones to heaven ; the Kali Yuga, for example, began after the death of Sri Krishna. The Christian New Year, perpetuates the memory of the birth of Christ, while the Hejira dates from the flight of Prophet Muhammad from Mecca to Medina in A. D 622. Sometimes years are also reckoned from the consecration of a temple like Kantiyur already mentioned.

The words Kollam tonri at the beginning of the early documents of the Kollam Era seem to offer a clue to discover its origin. The word Tonri is explained in the Madras University Lexicon as meaning to come into existence. So the Kollam Era must be regarded as commemorating the building of a Kollam or Kovilakam, which afterwards became the nucleus of a town.

The problem is now to find out which of the numerous Kollams of Kerala has had the honour of giving its name to the era. There is Pantalayini Kollam in North Malabar. It had been the capital of the Kolattiris or the Rajahs of Chirakkal for a long time before it was annexed by the Zamorin. It was also a great centre of trade. From the discovery of a tombstone bearing Hejira 166 (A D 788) it has been inferred that it had been in existence long before the beginning of the Kollam Andu. The Kollam Andu could not have been therefore founded to mark the building of their palace by the Kolattiris. But it might be contended that it might very well have been the date of the building of a palace by the Zamorin after he conquered the place from the Kolattiris.

In Sanskrit the Kollam Era is called Kolamba Varsha (കോലംബവർഷം) We know that at the beginning of the fourteenth century, if not before, Kurakkeni Kollam (Quilon) was called also Kolambam. So Quilon also might claim to have given its name to the era.

It is said that before the founding of this era, years had been reckoned in Kerala according to the Parasurama Cycle of 1000 years The first cycle began in B. C 1176, the second in B. C. 176, and the third in A. D. 824. Till the third cycle began it had been the practice to reckon the new year from the 1st of Kanni. As the years of the Parasurama Cycle were all solar years it was thought the new year should properly begin when the sun entered his

own sign of Simha. So King Udaya Marthanda Varma of Quilon summoned a conference of astronomers, and it resolved that the new year should begin on the 1st of Chingam. Accordingly the third cycle of Parasurama was begun at Quilon on Chingam 1.

But no documents dated according to the years of the Parasurama Cycle have yet been discovered, and the opinion of Cunningham, Burgess and Warren, who have taken great pains to study the Indian Eras is that the Parasurama Cycle is scarcely known except by name even to astronomers. Moreover the earliest document of the Kollam Andu so far discovered, as has been mentioned, is as late as the year 149). And though the grant of Ayyan Attikal of Venad to Tarusappalli (തരുസാപ്പള്ളി) at Quilon was much earlier, having been made sometime before A. D 900, we do not find any reference in it to the Kollam Andu. The gift is described as having been made in the fifth year of King Sthanu Ravi. (സ്വസ്തിശ്രീകോത്താണുഇരവിക്ക..... ......ന്റിയാണ്ടും ചെല്ലാനിന്റയാണ്ടു ഇവ്വാണ്ടുവേണാടുവാഴ്കിന്റ അയ്യനടികൾ തിരുവടി............ കരക്കണ്ടികൊല്ലത്തു ഏശൊദാതപിരായിചെയ്വിത്ത തരുസാപ്പള്ളിക്ക കുടുത്തവിട്ടുപേറാവതു. Atakkan was the chief of a nad very near Quilon. Though his endowment of the 'sala' was made in A. D 866, after the beginning of the 'Kollam Andu, he does not refer to it. Govardhana Martandan was the Governor of Venad in Bhaskra Ravi Varman's reign and he appears as one of the attestors in the grant to Joseph Rabban ; but in this also there is no reference to the Kollam Andu A conference of astronomers might have been held—in fact it must have been held—at Quilon in order to make the change from Kanni 1 to Chingam 1. But it does not offer sufficient reason for saying that the era was founded by the King of Quilon. The era must have been already in existence before a change could be made. It is quite possible that the era came to be called after Quilon after the reform had been effected. But the unreformed era also is called by the same name.

So another explanation is given. It is said that the era was commercial in origin. It was really begun by the Christian merchant Maruvan Sapir Esodathapirayi of Ayyan Atikal's grant already referred to The words Innakaran kantu nirerra Maruvan Sapir Iso (ഇന്നകരംകണ്ടുനിരേററമരുവാൻതാപിരിശൊ) occurring in another grant, are interpreted as meaning' from the date of the building of the bazaar by Maruvan Sapir Iso." It is said that this Christian merchant reckoned his days, months, and years from the date of his landing at Quilon or the date he set up his factory, and those who had dealings with him gradually adopted his practice. But this hypothesis has one fatal flaw ; it does not explain why the people of North Kerala did not begin their new year in 'Chingam.'

Another explanation is based upon the event the chronogram is supposed to record. The word 'Acharya' is taken as referring to Sankaracharya, and the chronogram is believed to give the date of the promulgation of his ordinances for the people of Kerala. It was made on the 1st of Chingam' at Kurakkeni Kollam (Quilon) and on the 1st of Kanni at Pantalayini Kollam, the capitals respectively of the southern and northern branches of the Venad family. But Sankaracharya is not known to have framed any laws for the people of Kerala.

The so-called Sankarasmriti is an admittedly recent work. Moreover, as has been already shown, the chronogram's correct date is the first day of Kanni, not Chingam.

Gundert suggests that the era might commemorate not the beginning as any of the Kollams of Kerala, but the consecration of the Siva temple of Quilon, (Kurakkeni Kollam). It was only a temple era, so it was not immediately adopted by the kings and chiefs of Quilon and surrounding places. But as Quilon was a great emporium of trade in those days the era gradually spread through its merchants to other places in Kerala. But Kollam does not mean a temple, and Kollam tonri therefore still remain unexplained. The hypothesis does not also make clear the cause of the difference in the beginning of the new year in the north and in the south.

Another theory connects it with the supposed departure of Cheraman Perumal from Kodungallur Kollam for Mecca. It does not however stand to reason that a people would like to perpetuate the memory of an apostate ; apostasy is in religion what treason is in politics. Moreover, there is a Cheraman Perumal Era, the first year of which began on the Karkataka Svati of A. D. 826. Yet another theory seeks to associate the Kollam Andu with our national festival of 'Onam' (ഓണം) According to this the new year used to be begun immediately after noon on the 'Tiruvonam Day, the practice of referring to the days before Onam as Pokku Chingam (പോക്കചിങ്ങം) and to the days after Onam as Pukku Chingam. (പുക്കചിങ്ങം) being a relic of the time when the new year was calculated from the Onam day. But Onam seldom concides with the first day of Chingam and it is obviously inconvenient to begin the new year in the middle of a month. So the northerners began the new year on the 1st of Kanni after Onam and the southerners on the 1st of Chingam before Onam. But this hypothesis does not explain the words Kollam tonri of the early documents.

The problem of the Kollam Andu seems thus bristling with difficulties on all sides. In the absence of a definite inscription or some other indisputable evidence it cannot be satisfactorily solved.

Happiness is greater than Wealth.

ONAM the special Hindu festival of the Malayalees, was fast approaching. The birds began to sing as if to welcome the day. The songs of the tropical birds echoed and re-echoed through the atmosphere, The bright sun spread his beams far and wide. The heavy rains of the South-West-Monsoon were almost over. The sky appeared in attractive blue. Trees were full of fresh green leaves. The meadows became thick with grass with the cows and sheep roaming over them. Children became merry at the thought of the coming

festival. People became jubilant. Everybody in the country except Kandan and Koran felt happy.

Both Kandan and Koran were without legs, that is to say they were both born lame. Their father was a poor cooly. Alas ! their unhappy fate. They were left fatherless and motherless. So long as they were children, the people, out of charity gave them sufficient food and drink. But as they grew up into men, everybody hated them, because they were taken for thieves. These two men had nothing to eat because nobody gave them food. Being lame and unable to earn their livelihood by themselves they always looked half-starved and felt very unhappy.

On Onam day, a man of high rank happened to see these poor men, who lay in front of their hut crying for food. This man was new to this country. He was going to his uncle's house. He had with him a small quantity of food intended for his break-fast. On seeing the poor men, in need of food, he gave it to them without caring for his own hunger. Then he bade them farewell and rode on.

The poor brothers admired the noble man's charity and thanked the Almighty for his kindness. While they were thus thinking of God, the figure of a man suddenly became visible. The new comer was dressed in white. He was as beautiful as the red-lotus in full bloom. He wore a stringed hat. He had wings attached to his shoulders. His face was clean white, while his lips were dark in complexion. Perhaps you may think that the new—comer was a magician. But it was not so. He was a messenger from God. He was an Angel. He spoke to them in very kind words. At first he did not show himself as an Angel but like an ordinary man. He said " My dear men I come from a distant land and I am going to China. I am really fatigued and I beg of you to give me some food." When he said these words, they were about to take food. Without any hesitation, they parted with what little they had. But the Angel did not receive it, his idea being to test the charitable disposition of the two brothers. The Angel, pleased with the generosity of the two, told them that he was not an ordinary visitor but an Angel from God. Kandan and Koran became immersed in joy at the sudden presence of an Angel in their poor hut. The Angel by a mere touch miraculously cured them of their lameness, and made them very sound and strong. He was not content with this. All he had to offer was his only belt He spoke to them thus. "I admire your charity and wish to give you a reward. See, here are two belts. The man who wears the first belt becomes very rich, the man who wears the second belt will be always happy and comfortable, and will be able to cure all diseases and save men from death ; choose either of the two." Kandan who had an eager desire for wealth chose the first one and wore it, Koran was very pious and wanted to be happy and merry always. Therefore he selected the second one. As soon as the choice was over, the Angel told them that he would come every year on the same day to the same hut. Then he said good bye to them and vanished.

As time went on, Kandan became very proud of himself and did not even speak to his dear brother Perhaps he was thinking that he had got a more splendid gift than that of his brother. Now, we notice that money brings with it pride and that pride kills the affection and attachment between two dear persons, even if they happen to be born brothers.

Kandan moved to the capital city and bought a splendid house He kept many slaves and attendants, At all times his pockets were full of bright gold coins. He spent most of his money on amusing himself with low-born and vulgar men. He also spent much money on his worthless favourites. He made friends with drunkards and with their friendship he became a hard drunkard himself. He became a man very coarse in nature. and much depraved in character. He entirely forgot the Almighty and His angelic messenger and his brother Koran. Charity passed out of his memory. He fancied himself to be a rich man's son. When any beggars entered his cottage for alms it became his custom to abuse, annoy and sometimes even to beat and thrust them out. He threw stones at them and also set his dogs on them. In a short time, he came to be regarded as a terrible monster. Everybody, except the worthless and drunken friends disliked and cursed him for his cruelty and harshness.

Now, Koran though poor, visited many holy-places and at last reached a big city. Pious Koran was given a hearty-welcome there. Koran was very happy and cheerful and unlike his brother "Kandan, the rich and proud," he was very kind and readily offered all help to everyone. Soon, he came to be loved by all the inhabitants of the city. They admired his virtues and never hesitated to approach him for help. Koran cured the diseases of many suffering men- who in turn gave him large sums of money. Thus he not only earned his livelihood but suceeeded in the long run to make a good fortune. He was so pious that the people in that city began to call him "Koran the Saint " Unlike his luxurious brother Koran led a simple life. He always remembered his former hut. He never forgot his dear brother Kandan and the angel who made him happy. He always prayed to God and praised Him for having been so kind to him. Indeed he richly deserved the title of a Saint.

Quite a half year passed like this. Kandan was deprived of all his wealth and position and he was a pauper now, because a fool and his money are soon parted. He could no longer live a luxurious life, for, the belt which was the cause of all his wealth was not with him. He had thrown it away because it was torn and dirty. His friends, who did not know its magic, laughed at him and had advised him to throw it away. In a drunken fit, Kandan threw the belt away and with that went his whole wealth, and high rank. Misfortune visited his magnificent house. Thieves also entered his house often. In a short time " Kandan the rich " became very poor. He was driven out of the city. Every one who met him attempted to beat him and curse him to their heart's contents because they hated him to such an extent.

Now Kandan was left to himself. He cursed his fate and sometimes thought of his brother Koran. His old hut came to his memory. He thought it best to go to his brother. He implored the mercy of the Sovereign Arbiter to excuse his sins and pardon him. No one gave him food or money. Often he had to endure the agonies of starvation. He was severely punished by God for all the cruelties he had done in the past He began to realise that money is nothing when compared to happiness. He now understood that money only tended to corrupt and debase one's character.

Now, the day on which the Angel had promised to re-appear was fast approaching. Koran returned to his native place to welcome the Angel. On his way he found Kandan lying on the roadside and crying for food. He was struck with sorrow at the sight. Kandan also recognised Koran and they embraced each other. Koran sang many good songs and made Kandan happy. Kandan told his brother his sad story. Koran took pity on him and with the aid of his magic belt, he made Kandan also very cheerful. Thus they reached their old hut.

The Angel at length appeared and again offered them two belts and asked them to choose. To his great astonishment, Kandan chose the belt which had the magical power of making a man happy to the fullest extent. The Angel asked Kandan why he selected that belt. Kandan replied, "Sir, the belt which makes one rich makes him also proud and rough-natured Riches can be easily lost and its owner may become poor and wretched in no time, while happiness makes man pious and kind. When I became rich, I became proud and cruel and forgot the Almighty God, who is the Giver of all strength, nobility and greatness altogether. So, I humbly beg your Grace to save me from sinning? The angel, accordingly pardoned him and vanished. Thereafter, the two brothers became united and once more lived happily loving and trusting each other well. They had learnt the lesson that "Happiness is far more important than Wealth."

S. RAMAKRISHNAN,
Vth Form,
The Zamorin's College, Calicut

History of the Classification of Flowering Plants.

BOTANY is the science which deals with plant life and is one of the two sub-divisions of the science of Biology. Plant morphology deals with plant structures, physiology with the functions and living activities, ecology or plant geography with a plant's relation to its enviornment while the study of fossil plants forms a section of palaeontology.

Early Botanical science was concerned chiefly with the classification of plants and the study of external morphology. The microscope was invented in the year 1590 by Jansen, a Dutchman. With the discovery of compound microscope the minute structure of cells and tissues became revealed and the study of

microsopic plant life was rendered possible. Gradually the physiology of plants grew in importance owing to the increasing collaboration of teshinque and the aid of sister sciences, Chemistry and Physics.

In the classifications of plants, (systematic botany) the earliest attempts were merely artificial. The past history of plants emerged about 1880, from a chaotic state into a defined science of palaco—botany, and the relation of plants to economic uses forms the important subject of economic botany.

There are enough proofs to believe that the plants which existed in the world more or less in all centuries must necessarily have attracted the attention of curious mankind from time immemorial. Eager brains laboured hard to understand distinctly the secrets of plant life even during the time of Nero, (37 A. D. to 68 A. D.) Though they could not advance much in the field of Botany, yet their works were praise-worthy as it was their effects that encouraged their followers to strive hard to collect more and more information about the vegetable kingdom. Plants that were medicinally important were usually collected and inspected by the scientists of these ages. Probably they collected information only about plants that were used to prepare medicines and the earlier classifications were based on their economic uses, e. g., Cereals, Medicinal plants, etc., or on gross structural resemblances, e. g., Herbs, Shrubs etc.

Later on, we hear about one Dioscorides, a Greek writer who issued a book termed Materia – Medica in which he has dealt with plants of medicinal importance. His work was indeed a success. Asiatic and Arabian writers who were interested in the study of the vegetable kingdom were numerous even in those days. Even though they roughly classified the plants into different varieties, yet their classifications were incomplete and fragmentary, as plants that did not fit in to their classifications or were not economically important were usually ignored.

The first satisfactory account of the classification of plants was given by Linnaeus in 1753. Linnaeus was a Swedish Botanist who made a methodical arrangement of plants. He was born at Rashult in Samland. May 23, 1707 and he early studied Botany. He was educated at Upsala university for a medical career. But in 1730, he was appointed Assistant Professor of Botany. He took the degree of Doctor in 1735 from Holland and when he returned to Sweden he began his practice there as a physician. From 1741 until his death he was a Professor of Botany at Upsala. In his most famons work, the Systema Naturae, Genera Plantarum aud Bibliotheca Boirnica, Linnaeus laid the foundations of modern Botanical Nomenclature He died on January 10, 1778 full of years and honours, He is called the Father of Botany, because he bad done a good deal to the advancement of a systematic arrangement of plants.

Let us inspect the Linnaean System of classification of plants more closely. Linnaeus took special care to note the characteristics of the reproductive organs of the plants (staneus and carpels) and it is this difference in characteristics that form the basis of his classification Linnaean system is also known as the "Sexual System," About 520 plants were known at that time. He arranged them in 15 classes and in doing so he took the distinguishing features from the sexual organs of the flowers. It was he who first arranged the plants into Genus (a collection of species which bear a close resemblance to each other in the morphological characters

of the floral or reproductive parts) and species (a collection of plants which resemble one another in almost all important morphological characters so closely that they may be regarded as having been derived from the same parents).

Take for example a typical flower, Hibiscus Rosa-sinensis. This is the botanical name for the ordinary Shoe-flower. Accordlng to Linnaean System, we can split its compound name into two parts The first part or Hibiscus is the generic name of the plant. This is called the generic name because this comprises a number of species which are similar to one another in almost all respects. One of the species in Rcsa—sine usis and hence it is the specific name. By this method of compound Nomenclature. we are able to point out the exact plant itself. If we hear only the first part of the name i. e., Hibitcus we cannot point out the exact plant for there are a number of plants under that generic name e g, Hihiscus-cannabinus, Hibiscus-esculeutus, Hibiscus-mutabilis, Hibiscus Sabdariffa, Hibiscus Vilifolius etc.. Similarly, we cannot say exactly which is the plant referred to if we hear only the specific name.

Though numerous modifications are introduced in the Linnaean System of classification of plants by making it more and more elaborate, the basis of classification is the same in all. The present day Botanists are very much indebted to Linnaeus for having placed before them an easy and convenient method of classification of the plant kingdom.

The natural system that is in practice in India at the present time is of Bentham and Hookers. Another system is that of Engler and Prantle. Though such classifications look very complicated it is of much importance from the fact that one can very easily identify an unknown plant by following these systems of classification.

PADMANABHAN, C. C.
II U. C.

By V. M. Leela.

The Autocrat at the Break-fast Coffee.

THE cook had been given definite instructions to the effect and the whole house-hold had been particularly made conscious of the fact that his first coffee could not afford to deteriorate in quality or diminish in its strength even by the minutest fraction. If by an accident, such an alarming state of degradation happened, they knew full well, that his whole day was lost for him and he could not be expected to behave normally, for constipation. headache, insomnia, cardiac lethargy or high tensioned nerves might upset him completely without any hope of bringing him round from his condition of prostration until that time next day when he would be administered the dose of drink in the rightful proportions

When the beverage was set before him and the high flavred vapours steamed through his nostrils. it one day set him a thinking – as was usual with him on different occasions on varied topics—that after all how flimsy life was which could be brought to tremendous activity or frustration by the difference in varying intensity of such a small item as a cup of coffee Then suddenly it dawned npon him that all had particular weaknesses for something to give them the necessary strength of purpose, particular attachment to somethisg else to enable them for getting detached from so many unwanted items of happenings or particular sense to gaining a third thing by discarding the numerous monsensical other problems and thus the opposites alone had any effect in dealing with man. This sounded a strange paradoxical revelation and he took the first sip and drained a fair portion of the cup.

That brought the bile to cool down a bit from rising to the throat and he relapsed on the sofa. He felt a tickling somewhere in the body and an internal shaking up of all organs to fit into their normal cavities Ah! tickling! He was able to strike at the very root of life. The whole thing looked so simple. He was positive that one could be tickled to do good, tickled to act wickedly, roused to love and patriotic heights or to hate and set in motion the most unpardonable of crimes by a sudden or a sustained effect of tickling at the right nerve centre.

He then realised how undeveloped the medical science was that could not pitch upon the right drugs to give the necessary tickling, to be roused to exhibit the different shades of emotions or intellectual eminences, incapable of being shown out in particular individuals. How he wished that he had a shelf packed with methematical capsules, scientific pills, patriotic mixtures, philosophic injections, religious tonics and a variety of such chemicals. which could be administered in times of need to enable easy solutions of problems Suppose he had to work a difficult mathematical proposition, how happy he would have felt, if by swallowing a capsule along with a little of water, he could produce the quick tickling at that particular part of the brain, which would have enabled him to see clearly the end of it, while otherwise would have racked it to a headache and forced him to swallow a pill of Saridon.

So he saw plainly that if such a state of affairs was possiblo much of the usual government machinery could be dispensed with to keep order and bring down the number of criminals, for. at present a very large amount of public

money and energy has been wasted on the up keep of a vast establishment of jail and prison organisation If any individual has been found to be unruly or biased to criminal tendencies, one dose of a mixture would have enlivened the correct nerve centre or inhibitted the unwanted nerve action to put him along the right path without the necessity of forcing him to undergo a long rigorous imprisonment.

Or, if a whole nation has been recognised to be politically backward, for wanting in that initiative to cope with the rush of economic, social and cultural advancement which necessitated the people to lead a life of subjection, in spite of the strenuous efforts of even a humane ruling race to lift them from their lowly positions, by the only well known methods of kindness, bribery, threat and punishment, a simple mass scale injection would have wiped away the chronic torpor and set right the static condition, which is considered to be an insurmountable hindrance to the onward march towards perfect world order. At this he once more put the cup to his lips and emptied the remaining portion at a draught.

A sort of pearl like perspiration gathered over his forehead- He felt as if a cool breeze had ventilated through the several cerebral convulsions, throwing away the unwanted cloud that had collected about them during the previous day in the form of water particles. He wiped out the sweat, with his napkin and rose up refreshed both in body and in mind. With the clearing of the mind the more he felt the need for such new inventions, the more he knew how mechanical life would have become, for, he saw with added conviction that much of the poetry in life would have been lost, in the event of its being subjected to too critical a scientific analysis.

P. R. VENKITAKRISHNAN B. A., L. T.

A Comedian.
By K. K. BALAKRISHNA MENON,
IV Form.

To the Indian Soldier.

Wake thou, oh soldier,—the dawn is peeping
Victory never was won in sleeping :
Up and arm thee—the morning ray
Hath set the birds in quest of prey,
Hath called the fisher to the lake,
Hath brought the hunter to the brake :
Up up and alert thou ever be—
To hearken to thy country's plea.
Thy art that makes thee lord of thy foe,
Before thy bayonet should willingly bow :—
The teeming millions of thy country, all
Expecting thee to respond to their call ;
Be it thy duty to win war-marked fame.
"Protect India"—thy legitimate game
Without that smile from true victory won—
Oh ! What art thou ? India's dutiful son :,

PANDURANGA RAO B.
JUNIOR INTERMEDIATE.

Shobhana Samarth.

By K. T. KUNHI KANNAN NAMBIAR,
Junior Inter.

A Typical Night Around My House

THE examination is over; we are relieved from the abhorred thraldom of books for a few days

I have just returned from the theatre, and after a cold supper am musing in bed. As usual sleep does not cast her quick net on me this night. As I lay my head on the pillow, the cold, white beams of the moon, half way down the sky, are stealing in at the window, brushing out the night's blacker shadows from the room.

I cannot deny the call; I cannot resist the temptation and ignore the moon with her peerless light. In a couple of minutes, I am standing by the window beholding the world enveloped in a silvery mantle.

The broad and green leaves of the plantain trees around my house, are tinged with the white of the moon Behind the plantain trees, stand a host of cocoanut trees almost all of them of equal height, jack trees and bamboos, whose green leaves blended with the *dark* of the night and the *white* of the moon give an unaccountable colouration. Here and there two or three cocoanut trees show their heads proudly, being rather a little higher than the rest. To the south of my house is situated a tank of considerable size, on the other side of which stand huge mango trees and jack trees. all of which are bathed in moon-light. In the midst of them, the white wall of a house has its peculiar beauty. A true reflection of the surroundings can be had on the surface of the tank, along with the image of the sky. The beautiful image of the moon, with the surrounding tiny, and twinkling stars, in the tank is disturbed now and then, by the little frogs that jump in, and also by the small fish that come for a moment above the surface.

The tree-tops are clothed in a blaze of glory by the moon-light. The dark depths of the earth are lighted here and there in bright patches by the moon-light having its entrance through the openings among the leaves of the trees. The plants with their tender leaves appear fresh in the be-witching moon-light The white lanes and the smiling grassy plains give one the idea of a fairy land.

The irresistible charm of moon-light, its peculiar attraction and singular influence; cannot be resisted by one as he looks on. Waves after waves of thought hit his mind. Such a night is a fertile source of lofty inspiration to a poet, who is of a contemplative turn of mind, and naturally, he is lost in admiration of the beauty, glory, and majesty of such a sight." The sorrows, sufferings and miseries of this world temporarily evaporate into thin air as one watches the unrivalled beauty of such a scene.

* * * * *

A clock claims a half of an hour: I am sitting on the bed listening, deeply and attentively. Is that night a silent and still one? No, not at all, in the strictest sense.

Cicadas—a great many in number are chirping unceasingly from every nook and corner ; the untiring rattling of the frogs from a dirty pond, nearby : the barking of dogs, one following the other now here, now there are among the many disturbing elements in that vast expanse of silence

The hateful howling of a dog. Are the dark shadows of death fleeing before me? Is death flying to place his icy cold hand on any one? The idea makes me shudder. I experience a sense of horror on hearing the hooting sound from the top of a distant tree perhaps

"The moping owl does to the moon complain
Of such, as wand'ring near the secret bower,
Molest her ancient solitary reign."

Another one assures me of his or her presence on the top of the cocoanut tree, just in front of me, by almost echoing the complaints made by the former-

The 'thud' of a distant, closing door—the immates are about to enjoy a night's rest after a day's hard labour. The sound of a goods train steaming into the Calicut station. The cry of a baby from the neighbouring house. Some feminine voice lulling the baby once again to sleep.

Four or five mosquitoes hover about me with their unwanted music, Swift in march, and resolute in observation, they are perfectly independent and self-confident, with the idea, that the world is just a stage set for them. I strike them, but they step out of the way, only to alight on my back.—The grand silence of the night is thus disturbed in a thousand ways by the freaks of nature.

* * * * *

A gentle breeze comes from the west ; the broad plantain leaves flutter, and I smell the fragrance of the newly blossomed flowers.

A distant clock chimes two O'clock. Seething masses of thought, fired by imagination flit through my mind. I think about the uncertainty of human life, and the short-lived nature of its joys and pleasures. Unconsciously my head is bowed down to the Supreme over which we have no control. For the rest of the night, I close my eyes. Man, thou pendulum betwixt a smile and a tear !

Calicut, JAVANTHEESWAR,

10—10—1945 (Senior Intermediate).

Short Story.

"The Sweetest Revenge."

WITH the coming of dawn the fog had turned into train and Roche regarded the sodden world with a grimace of disgust. Behind him along the shadowy path under the dripping trees of the wood came the grey forms of a dozen merino sheep followed by Pat, the only kin and brother of Roche, carrying a plump, bleating ram in his arm. Pat, was all Roche had, and all his love was shed on this young boy whom his dying mother had placed under his care.

Once on the road Roche became the beloved, rigid old tyrant whose voice thrilled the young lad and the sheep with the rapture of command.

By the time the road was reached the pouring rain was such that the purr of a large car coming swiftly round the sharp turning was drowned and was heard by neither of them.

A cry ! a sickening bump of the tyres ! a groan ! was all Roche heard, and as he turned, the car gathered more speed and was lost to sight in the dense rain.

It was nearly three hours later that a kindly neighbour of his found Roche sitting on the muddy road watching-dumbly watching-the poor dead body lying on his lap. What had passed in those three hours had left but a dim impression on him He was as one following out a maze of thought which had its beginning on earth but ended, Heaven knows there. The only thing that actually filled his consciousness was the knowledge that his beloved and dear, dear brother was dying-dying-DEAD The silence that encircled them seemed somehow, never to be broken. The sheep seemed to sense the sorrow of their loving master. and stood wistfully gazing at the pair.

The neighbour persuaded Roche to return to his cottage. He went quietly and without fluttering, and laid down the frail figure whose beauty was now marred with the gore and dust. He knelt for a space beside the shrouded silent figure, gripping his self control, then with perfect composure took up the pickaxe and spade and went out to dig the grave.

With a last and lingering look Roe laid Pat in his grave. It had ceased to rain by then and the lignt of the sun seemed to have trans-figured the world and made it white and shining as though all things had been made new. But Roe went on with unseeing eyes.

Selling his land and sheep and presenting his cottage to his neighbours he set out with some food and a little money, as he had set out some years ago when Pamala had jilted him, but only to return to find his mother on her death-bed. Now he meant to find the car that had killed Pat. He was sure to know it. Its colour was a peculiar one—that of a 'forget-me-not' He was out for vengeance.

As he trumped, his mind flew back to the time he had taken out Pamala for a moon-light night on the river. They had stayed out late, the silvery ripples

running past their boat across the shining water. Pamala had loved him then. In spite of what had taken place later on, he was prepared to swear on his very soul that she had no desire in the world but for him. He might have wrung any promise from her then but her lips pressed against his, her arms clinging around him were enough. He had let her go without making her promise to marry him and he had lost her 'Love is blind.'

Hot tears coursed down his cheeks He sat down on a mile-stone as the shattering paroxysm slowly passed. Mastering his agitation, "I'm an awful idiot " he muttered at last. 'Ah, how true is it that Shakespeare said "Frailty, thy name is WOMAN." Within a week she sent me back my photo torn to shreds. AH Yes, and the very next day eloped with the son of a rich man who owned factories, lands, pub shops and what not' Now he realised that she was not worthy of his love, but it was too late ; perhaps she was dead already . .. ... He had never married And since then ? . He had nothing more than a vague memory of his leaving home and his return to see his mother on her death-bed. And she had given to his care his frail young brother. His fierce lonely heart was subdued by his love for Pamala. His love for Pat had now warmed his heart and made it tender again and his life centred on a perfect companionship. Now God thought it meet to deprive him of his only brother. He had nothing left to live for except to avenge Pat's death.

At times he trudged on, exulting, forgetting now that Pat was no more by his side. Once or twice he spoke to him and shouted and turned but Pat was not there. He wept as he went. With every passing hour his heart grew heavier and more fierce with an additional weight of vengeance.

Then one day he accidently (or, shall we say guided by fate) met Pamala now the all famous Mrs. Kutty. Prompted partly by his curiosity to see her dwelling place and partly by her pleadings he accompanied her to the "Kutty Mansion,"

,'Make yourself at-home," she said smilingly. At her smile he caught his breath. She had not greatly changed. She was the same old darling to look at, the same that years ago had kissed him so dearly and loved him so tenderly. He watched her, as one in a dream, moving briskly about putting on kettles to boil, and chinking the China. After a pause he asked, "Pamala, is your husband at home ? "

" No, he has gone to town with the lad to fetch some new paint for our car.

"Just one lad ?

"No, two, one is a baby, three years old. How about you Roc."

At this most unexpected question from her, his imagination flamed suddenly with a determination to out-do her. and to hide away the years of loneliness that the far-of memory of her had imposed on him, he gulped and said" I 've one more than you. Pam, Two boys and a girl, Me-thinks Rose is fretting for my not being home yet."

"And what made you leave your home, Roc ? "

There was a pause again. He looked out of the window and Pamala saw his eyes get filled with angry tears. "My brother, Pam." he started, his face filled with grief—'a car killed him a few days ago." And then fiercely, as if she were to blame : "I am searching for that car whose colour is that of a 'Forget-me-not.'' Failing to see horror in her face at the description of the car, he continued. ' For years I have had Pat inside me here" he struck his chest and glared at her—"as I never had any woman inside " Roc, you are overdoing yourself. Come and have another cup of tea. I 'll pour it out for you." So saying! she poured him out another cup of tea and while he sat sipping it, she added." After this, you had better go straight home and try and forget all about it. For all you or I know the car may be hundreds of miles away from here." Now some-one when Pamala had jilted him had said. "Forget all about her, Roc" He turned angrily and said, " You do not understand, Pamala. You never did understand. We were lovers and you did not understand that—went away and never gave me a word."

'' Oh, Roc, don't bring that up after all these years, God knows how I have suffered and repented I—"There was the sound of a motor car a noise of the banging of doors. "That's my husband," said she " back from town in his YELLOW car. I'll introduce him to you after he has had his wash." So saying she left him.

Her eargerness had raised his suspicions, at what he knew not. Moved by some supernatural force he went out. At the door he paused for a moment, dazzled and uncertain. There parked in front of the house was the unforget-able 'for-get-me-not' coloured car ....Kutty's car ! He stood looking at it, still almost as death His knees began to tremble but he stumbled across and laid his hand on the smooth door, then drew it away shuddering. In a moment the passion of all these days flamed up in his heart. He groped for his revolver and examined it. Then, fearful, thrust it back again into his pocket He saw the door of the house open and Mr. Kutty come towards the car. He having been warned by his wife wanted to garage the car. With one bound Roche was on him and in an instant pinioned him to the ground ; then in a sonorous tone he began. "You took my gal, and now you have killed my only brother. Per-pare, you dog of hell to meet your doom. "Kutty like one hypnotised saw him get the revolver out. He saw the hammer go up. He was tongue tied .....he closed his eyes ....From a distance he heard his wife's cry. "My baby, my baby."

At that voice Roche turned and saw a baby crawling along the drive. He also saw a heavily ladden lorry coming at full speed along the same drive. Throwing his revolver down he ran for the baby.

There was a lump of the heavy tyres but no cry ! The baby was saved but the saviour was crushed almost into pulp ....Roche's eyes began to open. Then strangely, though his breathing seemed to have ceased ; triumphantly he spoke. "MY PAT IS AVENGED."

Plants of Calicut.

UNIVERSITY LIBRARY, 10 OCT 1946 MADRAS.

ORDER MALVACEAE

(1) *Urena lobata, Linn.*

THIS is a common way-side weed observed on the way to Mankav. Though a shrub growing to a height of six feet it is seen thriving in association with species of Cleome, Mimosa pudica and species of Euphorbia. The stem is solid, cylindrical and covered all over with hairy projections Leaves are simple, sub-equal almost, lobed and petiolate with serrate margin- The size of the leaf varies from 1''—3'' and it is ovate at base and obtuse at apex. Venation is palmate reticulate and the veins are more conspicuous on the under-surface than on the upper-surface. The leaf is rough to touch and the main central vein possesses glandular hairs on the lower surface.

Flowers are axillary and in groups of 3-5 with pink corolla Bracts and bracteoles are persistent and the flower is complete, bisexual, hypogynous and regular. The calyx whorl consists of 5 small greenish sepals free at apex and arranged in a valvate manner. Alternating with the five sepals are seen the five bracteoles. The pinkish corolla whorl consists of 5 free petals arranged in twisted manner. Androecium consists of one-celled stamens arranged in a single bundle round the style forming a tube adhering to the base of petals Ovary is five celled with one ovule in each cell, superior, axile placentation and styles twice as many as number of carpels. Fruit is a lobed schizocarp covered all over with glochedia. Flowering season is from October to January,

(2) *Hibiscus vitifolius, Linn.*

The herbaceous plant growing to a height of 3 – 4 feet can be observed in waste lands and by the side of paddy fields. The herb is covered all over with hairy outgrowths and the stem is solid yielding a kind of good fibre. The leaves are petiolate, the petiole being sometimes 3 inches long and hairy, 3—7 lobed, toothed and palmatereticulate viened.

Flowers are axillary and solitary and brightly yellowish in colour with a dark purple to the base of the petals. They are bisexual, hypogynous and regular with a long pedical and 7-12 tracteoles forming the epicalyx, The calyx whorl consists of 5 free greenish conspicuously veined sepals covered all over with hairy projections The corolla whorl consists of 5 ree brightly yellowish coloured petals arranged in a twisted manner. Androecium includes numerous one-celled stamens arranged in a simple bundle forming a tube alround the style and they are epipetalous. The gynoecium has a 5-fid stigma, a style and an ovary. Ovary is 5 celled, superior, with axile placentation, Fruit is a five winged capsule. Flowering season is between October and January.

(3) *Abutilon Indicum, G. Don.*

The shrub grows often to a height of more than five feet and it is very much branched. The rounded stem is covered all over with soft hairy projections and it is often coloured purple. The leaves are often very big, alternate, stipulate, petiolate, palmate reticulate, ovate—cordate and toothed with the lower surface always silky tomentose.

The flowers are axillary, solitary, yellow in colour and pedicellate, the latter being jointed. They are bisexual, actinomorphic and hypogynous.

Calyx is five - lobed above and cupule shaped below, green and tomentose. The yellowish coloured corolla consists of five free petals arranged in a contorted fashion Stamens are many. monadelphous forming a staminal tube through which the style of the pistil comes out. It is epipetalous and anthers are one celled · Ovary is superior, hairy, many celled and globose. There are as many stylar lobes as there are number of cells in the ovary and they end with round stigmas, Fruit is a dry dehiscent one breaking longitudinally into smaller bits. Each bit encloses in it about five kidney shaped, brown seeds. The plant possesses flowers almost throughout the year.

ORDER—TILIACEAE

(1) *Chorchorus olitorius Linn.*

The annual glabrous erect branched herb is seen growing in fields and compounds as weeds. The plant grows to a height of about 4 feet. The stem is cylindrical, solid and glabrous. The leaves are alternate, petiolate, the petiole be ing $\frac{1}{3}$—1" long, simple and serrate. They are about 3" long and $1\frac{1}{2}$" broad elliptic lanceolate shaped. The apex of the leaf is acute and the base possesses a pair of slightly reddish filamentous out growths.

The flowers are either solitary or produced in groups of two or three almost opposite to tbe leaves. They are yellowlsh in colour, bisexual, regular hypogynous and bracteate. Flower buds are five—angled ending with a sharp point. Sepals, 5 poly sepalous and valvate. Petals 5, poly petalous and yellow. Stamens many with two-celled anthers mounted on slender filaments: They are arranged on a torus. Ovary 5—carpelled, five locular and superior. Style is very small and stigma rounded. Fruit is a capsule, some times 2" long, cylindrical, 5-celled and 10 ribbed. Flowering reason is from July— September.

K. DAMODARAN THAMPAN, B Sc.

By T. R. Balagopal—V Form.

Our College.

IT is only in the fitness of things that we should record in the nature of a chronicle the important events of educational interest associated directly with our institution. The 35th Provincial Educational Conference was held in the Zamorin's College on 10th May 1945 and the two succeeding days under the distinguished presidency of Rao Saheb Dr. B.V. Narayanaswamy Naidu, M.A.B Com., P. H. D., Bar-at-Law., Principal, Pachaiyappa's College, Madras. After the welcome speech by Rao Bahadur Sree K. V Suryanarayana Ayyar, the Chairman of the Reception Committee, the Presidential Address was delivered in the course of which the President, with an exuberance of thought and splendour of diction, referred to the various problems of educational interest that are bound to receive world-wide attention in any rational scheme of Post War reconstruction. The various reports of the diverse Committees of educational experts were carefully analysed and every aspect of education was discussed with critical acumen and liberality of spirit. There was also an Educational Exhibition at which several objects of educative value were displayed. There was a large and distinguished gathering representing not only the educational but also other professions, on all the three days, and it may be said that during this period our College was enfete. Apart from the speeches and resolutions, apart from the grandeur and display evidenced on all the days of the conference; it has to be pointed out that this conference held at the headquarters of the District has served to deal a knock-out blow to the self-complacency of the public regarding education; and also to set them thinking about the supreme truth that no scheme of self-government for India can be considered a success, unless the so-called ' educational bottle-necks' are removed, and compulsory education is made the broad basis of the wider well-being of the nation,

Admissions.

The College and the High School Departments re-opened on 4-6-1945. As usual there was an unprecedented rush for admission to all the classes, particularly to the Junior Intermediate Class In this connection we have to point out that, leaving aside individual institutions and their limited capacity to provide accommodation for the pupils seeking admission, it has to be brought home to the government by the public that children are subjected to great hardships from year to year, and that a good deal of juvenile energy is made 'to run to waste and water but the desert' owing to insufficient accommodation in schools, Regarding admission to the Junior Intermediate we may suggest as a temporary expediency at any rate, that the Government do call upon every High School in each District to furnish particulars based upon the experience of the past three years regarding the number of pupils that are likely to pass the S. S. L. C. Examination in March 1946, and the number that are likely to go up for higher studies. When the approximate number who are likely to join the Junior Intermediate Class is thus ascertained by some such means the Colleges in the District may be addressed on the matter and the exact number that they can admit to the Junior Intermediate Class under existing conditions may be noted. Regarding Colleges where provision of additional accommodation is not possible due to financial or other reasons, the rules regarding admission to the science courses in particular may be relaxed further, so that a greater number may be

admitted next year to that section. It will be idle to deny the fact that the modern urge, shall we say mania, is for the parents to send up their children for the various science subjects irrespective of the fact whether the pupils have the necessary capacity for the study of such subjects. Unless some drastic changes are introduced in the matter of regulating admission to the Junior Intermediate even before June 1946, we may say that there will be a great deal of unrest and senseless sensation in the country.

It may also be pointed out that the modern craze for scietific studies to the possible exclusion of the 'humanities' is not certainly an unmixed blessing. As Sree P. R. Krishnaswamy Iyengar, Principal the Government Brennen College said at the inauguration of the Annual Conference of the Malabar District Teachers Guild held recently at Tellicherry, the time may come when we shall be saddled with a large body of men of science without the necessary philosophy to elevate the mind and ennoble life. Science no doubt has opened out before an astounded world immense possibilities ; but to neglect literature, history and philosophy will be to shut out from the juvenile minds the higher realms of thought and culture that are so necessary to build up the Parliament of the world and the federation of man envisaged by the sages of the past.

The passing away of Sree P. Sreemanavedan Raja, the Eralpad Raja of Calicut

Sri P. Sreemanavedan Raja, The Eralpad Raja of Calicut passed away at his palace in Mankav on 8-8-1945 (Photo elsewhere). Though he was 83 at the time of death, he was not showing any ostensible symptoms of the weight of years. For a fairly long period he was a member of the staff of this College. Even in his life of retirement he was taking a keen interest in the affairs of the College, as may be seen from the fact that he was the President of the Board of Management for several years. In 1940 he was kind enough to visit the College and lay open the Guruvayurappan Natural Science Section. He was a kind and loving soul who impressed every one that approached him by his deep scholarship, sound practical sense, and above all by his genial personality. We had in the Eralpad Raja—our Master Thampuran as we used to call him—a distinguished friend of our profession, and the College was closed for two days as a mark of respect to the memory of the deceased. And while he has taken his place among the immortals in that region of eternal peace, we here at College shall ever revere his memory as a great educationist belonging to the Swarupam of the illustrious founder of this institution.

The Hindi and the Arabic Groups.

It has to be recorded that in conformity with popular wishes we have opened the Hindi and the Arabic groups in the College Section this year. Sreemathy K. Gomathy Amma, B O. L. has been appointed Lecturer in Hindi and Janab K. Ahmed Koya Lecturer in Arabic.

Examination Results—March 1945

The results at the last Intermediate and the S. S. L. C. Public Examinations ware satisfactory. Out of 102 candidates who sat for the Intermediate

UNIVERSITY LIBRARY,
10 OCT 1948
MADRAS.

The late Sri P. Manavedan Raja,
Eralpad Raja of Calicut.

Examination in March 1945 there were 60 full passes, 33 securing first class. The following table shows the number of candidates who passed in the various subjects with the percentage of passes in each subject :—

Subject.	No. appeared.	No. passed.	Percentage.
English	102	68	66·8
Malayalam	62	60	96·8
Sanskrit	36	28 (1 distinction)	77·7
Hindi	3	3	100
Mathematics	49	47 (25 distinction)	95·9
Physics	85	73 (24 distinction)	85·8
Chemistry	85	71 (21 distinction)	83·5
Natural Science	26	24 (7 distinction)	92·3
Modern History	17	15 (2 distinction)	76·5
Indian History	17	13	88 2
Ancient History	4	3	75·0
Logic	23	22 (6 distinction)	95 6

At the S. S. L. C. Examination out of 148 that appeared 82 were declared eligible for the University course.

Extra Curricular Activities

This year also, as usual, we have our various Associations working in full swing. The Senior and the Junior Parliaments and the College History Association are piling up a good record of work. The High School Associations are also maintaining their traditional level of excellence. A mind open to the free flow of ideas can alone be confidently expected to arrive at balanced judgments, and onr youngsters are gradually realising this truth with the aid of their Associations.

The Annual Inspection

The annual inspection of the High School was conducted on 8-10-1945 and the two succeeding days by Sree A. V. Harihara Iyer B A., L. T., the District Educational Officer N. Malabar. assisted by his Personal Assistant Sree K. Raman, Sree V. K. Madhavanunni, the Senior Dy. Inspector of Schools, the Calicut Hindu Range, and Janab Mohazin Bin Ahmed Saheb Bahadur, the Senior Dy Inspector, the Calicut Mopla Range One of the main points urged before the Government by the teaching profession as a whole, at all their conferences, is that the Inspectorate should contain only teachers with long experience of teaching work to their credit, for they alone can give teachers practical suggestions regarding the various problems that confront them in the class room. Our District Educational Officer with his experience as a teacher was very helpfnl to us in giving us valuable

advice regarding all the aspects of teaching. His assistants could also endear themseives to us by their sympathetic criticism and innate courtesy to all. On the second day of the Inspection the D E. O,, was kind enough to preside over a meeting of the VIth and Vth forms Librrary Association at which the Principal was also present. In tke course of his concluding remarks the President referred to the various opportunities afforded by the educational institutions to the pupils of the present day and impressed upon them necessity for taking full advantage of what school life placed within their easy reach. Inspection no doubt is said to be a thorn in the school master's rose, just as examination is in the career of a child. But we look forward to Departmental visits from such experienced and understanding Officers as our District Educational Officer and his Assistants.

The Thirunal of His Highness the Zamorin Raja.

The Thirunal of H. H. the Zamorin Raja of Calicut was celebrated with the usual pomp and splendour on 29-10-45 at the Thiruvachira Palace. A holiday had been declared for the College, and most of the members of the staff including the Principal and the Headmaster were present at the function. There was a large gathering of the elite of Calicut, and the feast was splendid

At about 12 noon His Highness was pleased to grant us, the teachers of his College, an interview, Seated in an easy chair, divested of the characteristic paraphernalia of the Zamorins of Calicut, and clothed in simple, unassuming garments he reminded us not of an ancient king in his usual splendour in his hour of retirement and rest, but of some sage who discarding the vanities of our mundane life was ready to give away his all like our great Harshavardhana for the uplift of all who approached him. In the remote regions of his soul there burns that invigorating flame of charity which casts a halo round his head, and sanctifies the very atmosphere that he breathes. May God in His great mercy spare our saintly Zamorin to us for many, many years to come.

P. GOPALAN NAYAR,
Zamorin's College.

കേരളത്തിലെ ചെറുകഥാകാരന്മാർ.

ഖണ്ഡകവനങ്ങൾ മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ എന്നപോലെ ചെറുകഥകൾ സുദീർഘങ്ങളായ ആഖ്യായികകളുടെ സ്ഥാനം പിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറച്ചായി. ഷെക്കോവിനേയും സരോയനേയും മൊപ്പസാങ്ങിനേയും അനുകരിച്ച് ഗുണദോഷസമ്മിശ്രങ്ങളായ അനവധി കഥകൾ അരങ്ങേറുകയും ചെയ്തു. ഭാഷയിലെ ഈ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കുയരുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളത് ഏതൊരു ഭാഷാഭിമാനിക്കും അഭിമാനജനകമാണ്. ജനസമ്മതി നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ വിപുലമായ സാഹിത്യശാഖയുടെ നായകന്മാരെക്കുറിച്ചു നമുക്കൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കാം.

കൈരളിയുടെ ഈ പ്രസ്ഥാനക്ഷേത്രത്തിൽ, തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള മേശാന്തിയായിട്ട് ഒട്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കം വാക്കുകളിൽ, ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ, ആശയപ്രകടനത്തിനുള്ള തകഴിയുടെ കഴിവു അനന്യസാധാരണമാണ്. താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിഷയത്തെ അനുവാചകലോകത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തോളമെത്തിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായ ഭാഷയിൽ എഴുതിയൊപ്പിക്കുക എന്നത് അല്പം പ്രയാസമുള്ള പ്രവൃത്തിയാണ്. എന്നാൽ ഇതിൽ ശിവശങ്കരപ്പിള്ളക്കുള്ള കെല്പ് മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ നമ്മെ വികാരങ്ങൾക്കും വിചാരങ്ങൾക്കും അധീനരാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നത്. ഇതിൽതന്നെയാണു ഒരു ചെറുകഥാകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം കുടികൊള്ളുന്നതും. മററു ലേഖകന്മാർ യക്ഷികളെക്കുറിച്ചും രാജകുമാരന്മാരെക്കുറിച്ചും കഥകളെഴുതിയിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ തകഴി മനുഷ്യജീവിതത്തെ തന്റെ കഥകളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ 'റിയലിസ'ത്തിന്റെ ജനയിതാക്കളിലൊരാളായിക്കൂടി കണക്കാക്കാം.

പക്ഷെ തകഴിയുടെ കഥകൾ വായിച്ചാൽ മനുഷ്യരിൽ സദാചാരമെന്നൊന്നില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇന്നു തകഴിയുടെ കഥ എന്നു കേട്ടാൽ ആദ്യമുണ്ടാകുന്ന പ്രതീതി വേശ്യാത്തെരുവ്, അച്ഛനില്ലാത്ത കുട്ടി, വൃഷളിക്കുണ്ടായ ഗർഭം എന്നിവയാണ്. സമുദായത്തിലെ ദുഷിച്ച വശങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കപ്പെടേണ്ടവതന്നെ. പക്ഷെ അതല്പംകൂടി ഔചിത്യബോധത്തോടുകൂടെയായാൽ അധികം നന്ന്. മനുഷ്യന്റെ കുചേഷ്ടിതങ്ങളെ അനാച്ഛാദിതങ്ങളായി കാണിക്കുവാനുള്ള അത്യാർത്തിയിൽ അതിരുകടന്നു പോകുന്നു. അബ്ബാസിന്റെ Twelve hours, ഇസ്മത് ചുഗതായുടെ Lihaf (ലിഹാഫ്) എന്നീ കഥകൾ, തകഴിയുടെ കഥകളെപ്പോലെതന്നെ മനുഷ്യന്റെ കാമവികാരത്തേയും അതിന്റെ ദുരന്തങ്ങളായ അനന്തരഫലങ്ങളേയും കേന്ദ്രീകരിച്ച് രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. പക്ഷെ അവയ്ക്കു മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ഒരടിസ്ഥാനമുണ്ട്. തകഴിയുടെ 'വെളുത്ത കുഞ്ഞ്' മുതലായവയ്ക്കോ?

മുമ്പൊരിക്കൽ ഒരു നിരൂപകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടപോലെ ബ്ലോട്ടുകിട്ടിനോട്ടു കുറിച്ചപോലെയാണു ചിലപ്പോൾ പിള്ളയുടെ ഭാഷ. അപൂർണ്ണവാചകങ്ങൾ അപൂർവ്വമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ചില ഖണ്ഡികകൾ മുഴുവൻ വായിച്ചിട്ടും അർത്ഥം അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഇത്ര അന്തർല്ലീനമായ ശക്തികളോടുകൂടിയ ഒരു കഥാകാരൻെറ ഭാവനാലോകം ഈവിധം സദാചാരരഹിതമല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കുതെന്തൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കും?

എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതികളെ തുപ്പൽക്കുണ്ടിലെറിഞ്ഞ് രാമചരിതകർത്താവു മുതൽ'ജി'വരെയുള്ളവരുടെ ബൂർഷ്വാസാഹിത്യത്തെ മറവിയുടെ മറയ്ക്കുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ച് മലയാളസാഹിത്യത്തെ ഒന്നു പുരോഗമിപ്പിക്കുവാൻ പാടുപെട്ട കേശവദേവിൻെറചെറുകഥകൾ വായിച്ചാൽ ഇത്രയൊന്നും ചോരത്തിളപ്പുണ്ടെന്നു തോന്നുകയില്ല. ദേവിൻെറ വീക്ഷണകോണം എത്രയോ സങ്കുചിതമാണ്. ദൈനംദിനഗ്രാമീണസംഭവങ്ങൾക്കും ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടു കലാകാരൻ നടത്തേണ്ട സമരങ്ങൾക്കും മാത്രമേ അതിൽ സ്ഥാനമുള്ളു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കഥാസമാഹാരങ്ങൾക്കിടയിൽ ചില സരസങ്ങളായ സ്വഭാവ ചിത്രീകരണങ്ങൾ കാണാം. അദ്ദേഹം രചിച്ച 'ഉണവ്'' 'ആലപ്പുഴയ്ക്കു' തുടങ്ങിയ ദേശാഭിമാനോദ്ദീപകങ്ങളായ ചെറുകഥകൾ അവസരോചിതംതന്നെ. പക്ഷെ—'അജ്ഞാതകവി'—അത് കേശവദേവിൻെറ കഥാഹാരത്തിലെ നടുനായകമാണു. കരുണരസപൂർണ്ണമായ അതിൽ കാഥികനു ലഭിച്ച വിജയം എത്രയും മഹത്താണ്.

മനോഹരമായൊരു "തിരുമുല്ക്കാഴ്ച'' കൈരളിക്കർപ്പിച്ച പൊൻകുന്നം വർക്കിയുടെ ഗദ്യശൈലി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചെറുകഥകളേക്കാളും അനുയോജ്യമായത് ഗദ്യകവിതകൾക്കുതന്നെയാണ്. ഇത്രയേറെ ധാടിയും മോടിയും കലന്ന ഒരു ഭാഷ ചെറുകഥകളുടെ മാററ് കുറക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇടയ്ക്ക് വർക്കിയുടെ കഥകൾക്കും പാത്രങ്ങൾക്കും സ്വാഭാവികത കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിന്നു ആത്മാർത്ഥതയാണോ ഉത്തരവാദി? അങ്ങിനെ തോന്നിപ്പോകും. കാരണം, ക്രിസ്തീയപുരോഹിതന്മാരുടേയും ദേവാലയങ്ങളിലേയും ഇന്നത്തെ അനാശാസ്യങ്ങളായ ക്രമക്കേടുകളെ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു രചിതമായ കഥകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് അസൂയാവഹകമായ വിജയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും സാധിക്കുന്ന കാഥികൻെറ മററു വിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള ചെറുകഥകൾ കൃത്രിമങ്ങളായി തോന്നുന്നതിനെന്തായിരിക്കും കാരണം. "ജനറൽ മച്ചൻറ്'' "രണ്ടപ്പം'' മുതലായവ നിർഗ്ഗളിച്ച തൂലിക കൈരളിയെ നിരാശയാക്കുകയില്ലെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

നിശിതങ്ങളായ നിരൂപണങ്ങൾ വഴിക്കും വിദ്വേഷപൂർണ്ണങ്ങളായ വിമർശനങ്ങൾ വഴിക്കും പ്രശസ്തി നേടിയ ഉപന്യാസകാരനായ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി

അടുത്ത കാലത്ത് മാത്രമാണ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു കൈ നോക്കുവാൻ ഇറങ്ങിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ അധികവും ഭാവപ്രധാനങ്ങളും, ഷെക്കോവിനേയും മററും അനുകരിച്ച് 'റഷ്യൻ മൂശ'യിൽ വാർത്തവയുമാണത്രേ. അതു കൊണ്ടുതന്നെയാകാം, പ്രതീക്ഷക്കനുസരിച്ച സ്വീകരണം അവയ്ക്കു കേരളത്തിൽ ലഭിക്കാത്തത്. വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഏതിസ്ഥമാക്കി അവയെ അക്ഷരം പ്രതി അനുഷ്ഠിച്ച് എഴുതുന്നവയെങ്കിലും സ്വാരസ്യം കുറഞ്ഞവയും കലാകാരന്റെ വ്യക്തിമുദ്രകൾ പതിയാത്തവയും ആയ ചില കവിതകളെയാണ മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ കഥകൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളുടെ 'ടെക്ക്നിക്കി'ൽ അററകുററങ്ങളില്ല. പഴയ ചില കാരണവന്മാർ അലങ്കാരഭ്രമക്കാരാണ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനഭ്രമക്കാരനാണ. മുണ്ടശ്ശേരി ഒരു 'ടെക്ക്നിക്ക്' ഭ്രമക്കാരനും. കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് സ്വാഭാവികതയില്ലേ? വേണ്ട. പ്രതിപാദനരീതി ശരിയല്ലേ? വേണ്ട; ടെക്ക്നിക്ക് പരിപൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചാൽ മതി. ചുരുക്കത്തിൽ മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ചെറുകഥകളിൽ കാണുന്നത് കഥയല്ല. ടെക്ക്നിക്കു മാത്രമാണ. "ബ്ലൗസ്" മുതലായവ ചെറുകഥകളാണെങ്കിൽ!...................

പക്ഷെ പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ—പ്രത്യേകിച്ച കൊച്ചുരാമൻ, കുഞ്ചുവമ്മാൻ, ഉറമീസ് ജസ്റ്റി മുതലായവരുടെ–മുണ്ടശ്ശേരിക്കു അനല്പമായ വിജയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷം പിടിച്ച് രൂക്ഷങ്ങളായ നിരൂപണങ്ങൾ എഴുതാതെ, ടെക്ക്നിക്കിൽ ഇത്രതന്ന കമ്പം പിടിക്കാതെ ചെറുകഥകൾ എഴുതുന്നതായിരിക്കും മുണ്ടശ്ശേരിക്കു മലയാളത്തിന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന മഹനീയ സേവനം.

ഗതാനുഗതികത്വമുപേക്ഷിച്ച്, മലയാളത്തിലെ ഉരന്താഖ്യായികൾക്കു ഒരു നൂതനസരണി തെളിയിച്ച 'ബാല്യകാലസഖി'യുടേയും ഭൌതികങ്ങളായ തന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾക്കായി ഒരു ലേഖകൻ കലയേയും ആത്മാർത്ഥതയേയും അടിയറ വെക്കുമ്പോൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ധർമ്മസങ്കടത്തെ ദയനീയമെങ്കിലും നഗ്നമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന 'കഥാബീജ'ത്തിന്റേയും കർത്താവായ വൈക്കം മുഹമ്മദുബഷീറാണ മറെറാരു വിശ്രുതകഥാകൃത്ത്. ബഷീർ സാധാരണയിൽനിന്നും വളരെ വിഭിന്നമായ ഒരു വീക്ഷണകോണിലൂടെയാണ വിശ്വത്തെ വിമർശിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെ മധുരവശവുമായി അദ്ദേഹം അത്ര പരിചയിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും വിഷാദാത്മകരായ ബഷീർ മററു ചിലരെപ്പോലെ തന്റെ പാത്രങ്ങളെ വിഷപാനവും ആത്മഹത്യയും ചെയ്യിക്കാറില്ല. മരണത്തേക്കാളും ദുഃഖഹേതുക്കളായ സംഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹം നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. പക്ഷെ 'ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ കഥ' 'കള്ളനോട്ട്' മുതലായവ തീരെ അസംഭാവ്യങ്ങളാണ്.

ബഷീറിൻെറ പുതിയ സമാഹാരമായ 'അനർഘനിമിഷ'ത്തിലെ ചെറുകഥകൾ, പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെയൊക്കെ വിശകലനം ചെയ്ത്, പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ 'സീല്ക കുത്തുവാൻ' വെമ്പുന്ന ചില നിരൂപകകേസരികൾക്ക് മാത്രം ആസ്വദിക്കുവാൻ കൊള്ളാം. അവയൊക്കെ സിംബോളിസമാണത്രേ. ഈ ലേഖകനെപ്പോലുള്ള എളിയവരുടെ ബുദ്ധിക്ക് അവയുടെ രസം അനുഭവിക്കത്തക്ക മൂപ്പെത്തിയിട്ടില്ല.

കഥാവാടികയിലെ കല്പദ്രുമമാണ് എസ്. കെ. പൊററേക്കാട്. പൊററേക്കാടിൻെറ സങ്കല്പലോകം സങ്കുചിതമോ സദാചാരരഹിതമോ അല്ല. ഭാഷ പ്രൌഢപദങ്ങളെക്കൊണ്ടും കഥ ടെക്ക്നിക്ക്കൊണ്ടും നിറഞ്ഞവയുമല്ല. അദ്ദേഹം ഒരു പ്രത്യേകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രതിനിധിയുമല്ല. 'ക്ഷയരോഗി' 'അച്ഛനെക്കണ്ടപ്പോൾ' 'മലഞ്ചെരുവിൽ' തുടങ്ങിയ വിവിധവിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള കഥകൾതന്നെ ഇതിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ചെറുകഥകൾക്ക് ഏററവും അനുയോജ്യമായതാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ലളിതസുന്ദരമായ ഭാഷ. കഥാപാത്രങ്ങൾ നാം ദിനംതോറും കാണുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യരാണ്. കൃത്രിമത്വമോ, അസ്വാഭാവികതയോ അവരെ തീണ്ടിയിട്ടുപോലുമില്ല. 'അച്ഛനെക്കണ്ടപ്പോൾ' എന്ന ചെറുകഥയിലെ തെരുവുതെണ്ടികളായ ബാലന്മാരുടേയും 'ദ്ദ്വീന'ത്തിലെ ഹിമാലയമൂലികാവ്യാപാരിയുടേയും 'പാട്ടുകാരി'യിലെ സീതയുടേയും സ്വഭാവചിത്രീകരണം ഇതിന്നു മകുടോദാഹരണങ്ങളാണു. 'അവളുടെ ഡയറി' 'സ്ത്രീ' തുടങ്ങിയവ സ്ത്രീകളുടെ മനഃശ്ശാസ്ത്രാപഗ്രഥനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൈവന്നിട്ടുള്ള വിജയത്തെ കുറിക്കുന്നു. റൊമാൻറിക്ക് പ്രസ്ഥാനത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള വിസ്തൃതമായ സാധ്യതകൾ 'പുള്ളിമാൻ' 'സമാഗമം' ഇവ തെളിയിക്കുന്നു. കഥാബീജം ഒന്നുതന്നെയെങ്കിലും 'ഒരു വേശ്യയുടെ കത്ത്', 'നിയമത്തിൻെറ പേരിൽ' ഇവയിലെ പ്രതിപാദനരീതി തകഴിയുടെ കഥകളിലെന്നപോലെ ആഭാസപൂർണ്ണമല്ല. (Vulgar) എന്നിട്ടും വായനക്കാരനെ അന്തഃപ്രചോദനത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ പൊററേക്കാട്ടിൻെറ കഥകൾക്കാണധികം ശക്തി.

മനുഷ്യൻെറ സ്വഭാവ നിരീക്ഷണത്തിന്നു ഇത്രയധികം കെല്പുള്ള സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയായ ഈ കാഥികൻെറ ചെറുകഥകൾ സാഹിതീക്ഷേത്രത്തിലെ അനശ്വരദീപങ്ങളായി പ്രശോഭിക്കും. അടുത്ത കാലത്തായി പൊററക്കാട്ടിൻെറ പുതിയ കഥകളൊന്നും കാണാറില്ലെങ്കിലും ആ തൂലികയുടെ വിശ്രമം താല്ക്കാലികമാണെന്നു നമുക്കാശിക്കാം, ആശ്വസിക്കാം.

(ടി. എം. പി. എൻ.)
സി. ഇ.

നിർവൃതി.

(ഗുണമേറം ഭർത്താവേ—എന്നമട്ട്)

അതിമോദമേകുന്നാം ചിത്രകാരൻ,
അവനിയാം നീണ്ടയവനികയിൽ,
പുലരിതൻ ചിത്രം കുറിച്ചീടുവാൻ
പലവിധം ചായങ്ങൾ ചാലിയ്ക്കവേ;
കരിയും നുകവുമായ് കാളകളെ-
യിണചേർത്തു കർഷകർ പൂട്ടിടുമ്പോൾ;
അളിവൃന്ദമോരോരോ പൂക്കൾതോറും,
കളിയായ് മുരണ്ടുപറന്നിടുമ്പോൾ;
പുലരിയിൽ പൂങ്കോഴി കൂകിടുമ്പോൾ;
പുതുഗീതം പൂങ്കുയിൽ പാടിടുമ്പോൾ;
കുളിർതെന്നൽ കൊച്ചുവിരുതനെപ്പോൽ,
ലതകളെയിക്കിളിയാക്കിടുമ്പോൾ;
പുതുമണം പൂവുകൾ വീശിവീശി-
പ്പുതുകാന്തിയെങ്ങും പരത്തിടുമ്പോൾ;
ഇളതൻ പുളകംപോൽ പൊന്തിനില്ക്കു-
മിളയതാംമഞ്ഞതണിപ്പുൽക്കൊടികൾ;
മരതകംചേർന്നോരു മുത്തുമാല്യ-
മരുവിക്കരയെയലങ്കരിയ്ക്കേ;
അതിമോഹനമൊരു സ്വപ്നാന്തത്തിൽ,
മതിശാന്തിപൂണ്ടു ഞാൻകൺ തുറക്കെ;
ഒരുമൃദുസമ്മുഗ്ദ്ധ സംഗീതത്തിൻ
തരളതരംഗത്തിൽ ഞാൻ ലയിക്കും.

കെ. സി. ഉദയവർമ്മ,
സീനിയർ ഇൻറർ.

"പുരോഗമനസാഹിത്യം."

"മനുഷ്യനെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിലാണ് ഇന്ന് കലാകാരൻ. ആ വേദനകളെ ഹൃദയംഗമമായ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണ്, വേദനകളില്ലാത്ത ഒരു ഭാവിക്ക് അടിത്തറയായ സംസ്കാരം ഉറപ്പിക്കുകയാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം സാധിക്കേണ്ടത്. വേദനിപ്പിക്കുന്ന വേദനകളെ സ്മരിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം" (ജി.)

'കല കലക്കുവേണ്ടി' എന്ന വാദം ഇന്ന് ഏറെക്കുറെ കുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്, അതു ഇനിയും വേരുറച്ച് നിൽക്കുന്നത് ചില യാഥാസ്ഥികന്മാരിൽ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ പിന്നെ കല എന്തിന്നുവേണ്ടിയാണ്? എന്ന ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടികിട്ടാതെ പലരും കുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും, അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന്നും പടവെട്ടുന്ന നാം എല്ലാവിധ അഭിപ്രായങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണല്ലൊ. സാഹിത്യകലയെ സംബന്ധിച്ചും നമുക്കു പര്യാലോചിച്ചു നോക്കാം.

ലോകം അനുനിമിഷം വളൎന്നുകൊണ്ടുവരികയാണ്. പുരാതനകാലത്തു നടപ്പിൽ ഇരുന്നിരുന്ന സാമുദായികാചാരങ്ങളും, സാഹിത്യങ്ങളുമാണ് ഇന്നും എന്ന് ഒരു വ്യക്തിയും പറയുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല. സമുദായം പല പരിവൎത്തനങ്ങൾക്കും ശേഷമാണ് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകൾ പിന്നോട്ട് മറിച്ചുനോക്കുക. ഭാരതചരിത്രത്തിൽ ബ്രാഹ്മണസമുദായം മററു സമുദായങ്ങളുടെ മേൽ അധികാരവും, മർദനങ്ങളും നടത്തിയ കാലങ്ങൾ, പാശ്ചാത്യദേശത്താണെങ്കിൽ കുബേരന്മാർ, സഹജീവികളെ അതെ, മനുഷ്യരെ—കുബേരന്മാരുടെ മർദ്ദനങ്ങൾക്ക് വശംവദരായിരുന്ന ആ ജനങ്ങളെ കമ്പോളങ്ങളിൽ മററുസാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വില്പാൻ കൊണ്ടുപോയി നിൎത്തിയിരുന്ന ആ കാലങ്ങൾ ഇന്ന് നാം കാണുന്നുണ്ടോ. ബ്രാഹ്മണരുടെ അടിമകളായി ജീവിച്ചുവന്നിരുന്ന നാം അന്ന് വിധിയെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ വ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കുറച്ചുകാലത്തിന്നുശേഷം ഈ അടിമത്തത്തിന്റെ വേരറുത്തുകളവാൻ വേണ്ടിയാണ് ബുദ്ധമതവും, ജൈനമതവും ആവിർഭവിച്ചത്. ഇതേവിധത്തിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലെ പള്ളിഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും, മതപ്രചാരകരുടേയും പിടിയിൽനിന്നും പുറത്തുവരുവാൻ അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ സമരംചെയ്തതും നാം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം നമ്മെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നും കുറച്ചെങ്കിലും മോചിപ്പിച്ച് പുരോഗമിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ശാസ്ത്രീയമായും, സാഹിത്യപരമായും ഓരോ ദേശത്തിന്നും ഈ നിലയിൽ തന്നെയാണ് വളർച്ചയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണേതരസമുദായക്കാർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസംപോലും നിരോധിച്ചിരുന്ന ആ കാലത്തിൽനിന്നു നാം എത്രയോ അധികം ഇന്നു മുമ്പോട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ആ പുരോഗതി ഇന്ന് ഏതു സാഹിത്യത്തിലും നമുക്ക് കാണ്മാൻ സാധിക്കും. ഇന്ന് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം യുദ്ധമാണെന്ന് വന്നിട്ടുണ്ട്. പുരാതനകാലത്തു നമുക്ക് മാനസികചിന്തകളിൽക്കൂടിയുള്ള വിമാനത്തിലേ

പോകുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ ഇന്ന് നമുക്ക് ദേഹത്തെയും ദേഹിയേയും തന്നെ ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകാവുന്ന വിമാനങ്ങൾ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ നാം നിർമ്മിച്ചു. ഇവയെ നാശകരവേലകൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ മക്കടൻ കൈയിൽ കിട്ടിയ മാല ഉപയോഗിക്കുന്നതിനോട് ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്. എത്രയോ നല്ല കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന നല്ല സാധനങ്ങൾ പൂർവ്വികന്മാരുടെ പാരമ്പര്യമുഖേന മനുഷ്യന്റെ കൈയിൽ കിട്ടുമ്പോൾ അവയെല്ലാം എത്രയും നികൃഷ്ടമായ പ്രവൃത്തികൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതിൽ ശാസ്ത്രത്തിനേയോ, സാഹിത്യത്തേയോ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിൽ യാതൊരു അർത്ഥവുമില്ല. ശാരീരകമായി ഒരു സമുദായത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ശാസ്ത്രത്തിന്ന് കഴിയുമെങ്കിൽ ആത്മീയമായി നശിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് സാഹിത്യത്തിന്നും സാദ്ധ്യമാകും. സാഹിത്യം ജർമ്മനിയിൽ ആത്മീയനാശത്തിന്ന് സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, റഷ്യയിൽ ആത്മീയ പുരോഗത സാധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇത്ത് രണ്ടും സാധിപ്പിച്ചത് പുരോഗമനസാഹിത്യമാണെങ്കിലും, ഇക്കാരണംകൊണ്ട് പുരോഗമനസാഹിത്യം ഫാസിസമോ, കമ്മ്യൂനിസമോ ആണെന്ന് പറയുന്നത് തെറ്റാണ്. ഇങ്ങിനെ പരസ്പരവിരുദ്ധതയ്ക്കു കാരണം ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ നികൃഷ്ടതയായിരിപ്പാനേ തരമുള്ളു. ഓരോ നാട്ടിലും ആ രാജ്യത്തിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളനുസരിച്ച് വിവിധലക്ഷ്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതി. എപ്പോഴും സാഹിത്യത്തിന്ന് ഒരു ലക്ഷ്യം വേണമെന്നത് സംശയമറ്റ സംഗതിയാണ്. ഈ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ഗുണത്തെയും ദോഷത്തേയും ആസ്പദിച്ചിരിക്കും ഒരു രാജ്യത്തിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ച.

സാഹിത്യം ജീവിതത്തോട് ചേർന്നിരിക്കുകയോ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അതാത് കാലത്തെ ജീവിതരീതിയേയും സാമുദായികാചാരങ്ങളേയും വിമർശിച്ച് അതാതിന്റെ ചീത്ത വശങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ജനങ്ങളെ നല്ല നിലയിലേക്ക് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന സാഹിത്യമാണ് യഥാർത്ഥസാഹിത്യം. സാഹിത്യത്തിനെ അതിന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന കവിയാണ് യഥാർത്ഥകവി. നമ്മുടെ പൂർവ്വകാലകവികളുടെ സാഹിത്യങ്ങൾ തന്നെ ഇതിന്ന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ഓട്ടൻതുള്ളൽ മുഖേന അന്നത്തെ സമുദായാചാരങ്ങളിലുള്ള ചീത്ത ഭാഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം എത്ര നല്ലവണ്ണം ചിത്രീകരിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. ഏതുകാലത്തും സമുദായത്തിന്റേയും, രാജ്യത്തിന്റേയും പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി സാഹിത്യത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനേ സമുദായത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആങ്ഗലകവിയായ ടെനിസൺ തന്നെ പറയുന്നത് നോക്കുക.

And here the singer for his art
Not all in vain may plead
The song that nerves a nation's heart
Is in itself a deed.

നമുക്ക് ഇന്ന് സാഹിത്യത്തിൽ വരുത്തേണ്ടുന്ന പുരോഗതിയെന്താണെന്ന് നോക്കുക. നാം ഇന്ന് പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും, പട്ടിണിയുടേയും, പാമരതയുടേയും നടുവിൽ കിടന്നു വട്ടം തിരിയുകയാണ്. പാരതന്ത്ര്യമായ ഭാരതീയ ജീവിതത്തിന്ന് വികാസവും, വൈവിദ്ധ്യവും വേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവക്ക് കലയിൽ ദേശീയ ബോധത്തേയും, സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയേയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കണമെന്ന് തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ സകലവിധ കഷ്ടപ്പാടുകളേയും, നരകയാതനകളേയും, മറന്ന് പ്രേമഗായകന്മാരായി കഴിയുന്ന കവികൾ ഇന്നും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ദുർല്ലഭമല്ല. അവക്ക് പരിതസ്ഥിതി അവയിലേക്കു മാത്രമേ പ്രചോദനം നൽകുന്നുള്ളുപോലും. പ്രേമഗായക കവിതകളേയും, കവികളേയും ഞാൻ അപലപിക്കണമെന്നല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതു് പാടില്ലല്ലോ. പക്ഷെ ഒന്ന് എനിക്ക് ധൈര്യത്തോട് കൂടി പറയാം. ഇന്ന് ഭാരതത്തേയും ഭാരതജനതയേയും സേവിക്കുന്ന ഒരു സഹൃദയന്ന് യോജിച്ചതല്ല ഈവിധത്തിലുള്ള പ്രേമാലാപങ്ങൾ. ഈവിധത്തിലേ തനിക്ക് തന്റെ കലയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുള്ളുവെങ്കിൽ അതു് അതിന്റെ കാലത്തേക്ക് നീട്ടിവെക്കുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം. പ്രേമഗായകകവിയുടെ പ്രേമഗാനങ്ങൾക്ക് വിലയില്ലേ? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തെ മുട്ടിക്കാൻ തക്ക ഉത്തരം ഉണ്ട്. പ്രേമഗായകകവിയെന്ന് തീർപ്പ് കല്പിച്ച ചങ്ങമ്പുഴയുടെ "രമണൻ" പതിമുവ്വായിരം കോപ്പികളോളം അടിച്ച് വില്പന ഉണ്ടായി എന്ന് പറയുന്നത് വാസ്തവമാണ്. പക്ഷെ അതിന്ന് മറെറാരു ഭാഗം ഉണ്ട്, അത് മനുഷ്യനെ അധഃപതിപ്പിച്ചേക്കുമോ എന്ന്. അടിമത്തത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരുത്തൻ പ്രേമഗീതങ്ങൾ പാടി രസിക്കുന്നതായി നിങ്ങൾക്ക് കാണ്മാൻ സാധിച്ചുവെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ആ വ്യക്തിക്കു ഭ്രാന്താശുപത്രിയിലെ ബലമുള്ള മതിൽകെട്ടിന്നുള്ളിൽ സുരക്ഷിതമായി വെച്ചിട്ടുള്ള, എപ്പോഴും പാട്ടു പാടുന്ന ഒരു ഭ്രാന്തനോടായിരിക്കും സാദൃശ്യം തോന്നുക. ചങ്ങമ്പുഴയെ ഒരിക്കലും ഞാൻ ഇതിൽ കുററപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അദ്ദേഹവും ചുററുപാടുകളെ കാണുകയും അവയ്ക്കനുസരിച്ച കവിതകൾ എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നതു ആശാജനകംതന്നെ. ചെറുകഥാ സാഹിത്യത്തിലും ഇതേസ്ഥിതിയാണ് നാം കാണുന്നത്. നമ്മുടെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്പോൾ എത്തിയിരിക്കുന്നത് ഒരു സ്തംഭനാവസ്ഥയിൽ ആണ്. ചെറുകഥാകൃത്തുകളായ എസ്. കെ. പൊറേറക്കാട്ടും മററും ഇപ്പോൾ തീരെ മൌനം പൂണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്താണ് ഇതിന്നു കാരണം. മററ് ഒന്നുമല്ല റൊമാൻസുകൾകൊണ്ട് നിറഞ്ഞ നമ്മുടെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം ഇന്ന് റൊമാൻസിന്റെ എല്ലാ ഭാഗവും സ്പർശിച്ചതിന്ന് ശേഷം വിജയകാഹളം മുഴക്കി ഇരിക്കുകയാണ്. ഒന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കു, ഒരു സ്ത്രീയേയും ഒരു പുരുഷനേയും പ്രേമത്തിന്റെ പേരിൽ എത്ര രീതിയിൽ വേഷം കെട്ടിക്കാമെന്ന്. ഒരിക്കൽ ഒരു സ്ത്രീയിൽ നിന്നുതന്നെ കേൾപ്പാ

ൻ സാധിച്ചു "എന്ത്, ഇപ്പോഴത്തെ ചെറുകഥകൾ ഒക്കെയും ഒരു സ്ത്രീയും, ഒരു പുരുഷനും തിരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞ് ഒടുവിൽ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതായി കാണിക്കുന്നു." എന്ന്. ശരിയല്ലേ അത്. എന്നാൽ ഇന്ന് നാം ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ നല്ല ഭാഗങ്ങളെ സ്പർശിക്കാതെയാണ് കിടക്കുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരുപക്ഷെ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കൾ മുഖം ചുളിച്ചേക്കാം. നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലും, പട്ടണങ്ങളിലും തന്നെ നടക്കുന്ന എന്തെല്ലാം സംഭവങ്ങൾ, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്ന് എന്നെന്നേക്കും മറക്കുവാൻകൂടി കഴിയാത്ത എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങൾ നമുക്ക് ചെറുകഥാരൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവരാം. ഇനിയും ചെറുകഥാകാരന്മാർ അവയെപ്പററി ചിന്തിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നത് വ്യസനകരംതന്നെ.

ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്നും പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടു്. സ്വാതന്ത്ര്യസംഘടനയായ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ ചരിത്രാരംഭത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും ചില മാററങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. വള്ളത്തോൾ, ശങ്കരക്കുറുപ്പ് മുതലായ മലയാളസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പരിശ്രമത്താൽ നമുക്കും സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയേയും, ദേശിയബോധത്തേയും, സാഹിത്യങ്ങൾ മുഖേന പ്രചരിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പുരോഗമനപരമായ കവിതകൾ അവരുടെ മററു കവിതകളേക്കാൾ തുലോം മോശമായിട്ടുണ്ടെന്ന് ചിലക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ മുതിരുന്നപക്ഷം അതു് നീണ്ട ഒരു ലേഖനത്തിന്ന് കാരണമായേക്കും. അതുകൊണ്ട് ഈ സന്ദഭം ഞാൻ അതിന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല.

ആദ്യത്തിൽ നമ്മുടെ മലയാള ഭാഷയിലെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാക്ക് ചില തെററുകൾ പററിയിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയുവാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല. അവക്ക് ആദ്യത്തിൽപ്പററിയ വലിയ ഒരു തെററ് അവർ എങ്ങോട്ടാണ് പുരോഗമിക്കേണ്ടതെന്നും, എന്താണ് പുരോഗമിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നും നിശ്ചയമില്ലാതെ ഇരുന്നതാണ്. അവക്ക് ദൃഢവും, വ്യക്തവുമായ ഒരു ലക്ഷ്യം ഇല്ലാതിരുന്നതാണ്. പിന്നെ പാശ്ചാത്യരെ നേരെ ഇങ്ങോട്ടു് പകത്തുവാൻ നോക്കിയതാണ്. അവിടെയും ഒരു തെററുപ്പററി. പാശ്ചാത്യർതന്നെ പുരോഗമന സാഹിത്യം വളത്തിയത് രെബൺ മുതലായ വിപ്ലവസാഹിത്യകാരന്മാർ ചാസിൻേറയും, ഓമറിൻേറയും കൃതികളെ ചുട്ടുകരിച്ചിട്ടല്ല, എപ്പോഴും പഴയതിൽകൂടിയെ പുതിയത് സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകൂ. പഴയതിൻെറ ചീത്തവശങ്ങളെ എടുത്തുകളഞ്ഞാണ് നല്ലവ ഉണ്ടാകുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പഴയ സാഹിത്യങ്ങൾ നശിപ്പിക്കേണമെന്ന് അതിന്ന് അത്ഥമില്ല. പഴയ സാഹിത്യങ്ങൾക്ക് അവയുടെ കാലത്ത് വിലയുണ്ടായിരുന്നു ലോകം പുരോഗമിച്ച ഈ സന്ദഭത്തിൽ അവയ്ക്കു് പണ്ടത്തേതുപോലെ സാഹിത

ത്തിൽ അല്ലങ്കിൽ ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ടാകാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഴയ ആചാരങ്ങളേയും മററും വിവരിക്കുന്ന ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുതിയതിന്റെ ആവിർഭാവത്തിൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടേണമെന്നില്ല. അവയിലുമുണ്ടു മനുഷ്യസമുദായത്തിന്ന് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും, സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമായ പല പരമാർത്ഥങ്ങളും. പുതിയതിന്റെ പുതുക്കത്തിൽ ഉണ്ടായ മതിമയക്കത്തിൽ പററിപ്പോയ ചില വിഡ്ഢിത്വങ്ങൾ എന്നേ ഇവയെപററി പറയുവാൻ വയ്ക്കൂ. എന്നാൽ ഈ വകകൾക്ക് ഇന്ന് സ്ഥാനമില്ലാതെ ആയിട്ടുണ്ടു. പുരോഗമനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പഴയതിനെ നശിപ്പിക്കലല്ല പുനരുദ്ധരിക്കലാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ചില ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യം, സമുദായോദ്ധാരണം, സമാധാനം, പുരോഗതി എന്നിവയാണ് അവ.

പുരോഗമനം ഒരിക്കലും ഒരു വ്യക്തിയുടേയോ ഒരു കക്ഷിയുടേയോ കുത്തകയായി നിന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ പുരോഗമിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവരുടെ എല്ലാം ലക്ഷ്യമായി ഇത് നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അത് ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കും. പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്ന് ഗാർഹികമായ മററു പല ജോലികളും വിഷമതകളും നേരിടുമ്പോൾ അതിലേക്കുള്ള പരിഹാരങ്ങളെപ്പററി ചിന്ത തുടങ്ങും. പക്ഷെ ഈ പ്രസ്ഥാനം നശിച്ചുപോകുന്നില്ല. അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ ഏത് സമയത്തും അതിന്ന് പൊട്ടിത്തെറിപ്പാൻ സാധിക്കും. ഒരു സാമുദായിക ചിന്ത കേവലം നശിച്ചുപോകുന്നതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രസ്ഥാനം കൂടുതൽ പ്രയോജനകരവും, ആസ്വാദകരവും ആക്കിത്തീർപ്പാൻ ഞാൻ എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരോടും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

നന്ദകുമാർ ജൂ. ഇ.

രക്തസാക്ഷി.

പശ്ചിമവാരാശിയിലമൎന്നു സൂൎയ്യൻ; ലോക-
മൊക്കവേ യിരുളിന്റെ വിരുതിന്നടിപെട്ടു;
ഇന്നലെ രാത്ര്യംഗനാരാഗവാരിയിലേറെ
മിന്നിയ നിശാനാഥനിന്നിയു മുയൎന്നില്ല;
അല്ലെങ്കിൽ മൃഗീയമാം കൃത്യങ്ങൾ കാണാനാവാ-
തങ്ങതൻ മറശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിലേയിരിയ്ക്കുയാം.
ലോകത്തിന്നഴിമതിയാകവെ യകററാനോ
ഭീകരനാകും ചണ്ഡമാരുതനെഴുന്നെള്ളി?
പേമാരി ചൊരിയുന്നിതാഹവത്തീമാരിയെ-
യീമഹിയിങ്കൽ നിന്നു മാകവെയകററാനോ?

ജീവിതം പോലെ യന്തഃറെറാരാവഴി പിന്നി-
ട്ടേവ മഞ്ചാരു പേരക്കാനന ദേശത്തെത്തി.
മുനിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കും ദീപത്തിൻ വെളിച്ചത്തിൽ
തെളിഞ്ഞു കണ്ടാരവരേന്തുമായുധങ്ങളും:
ബന്ധനസ്ഥനായവർ മുന്നിട്ടു നടത്തുന്നു
വദ്ധ്യനായ് കല്പിച്ചോരു മനുജ ശരീരിയെ.
പരിഭ്രമിച്ചില്ലയാൾ; വ്യസനലേശം പോലു-
മുദയം ചെയ്തില്ലതു തിളങ്ങും വദനത്തിൽ.
അന്യത്ര വിളങ്ങുന്നു ശാന്തത കളിയാടു-
മുന്നത ഫാലസ്ഥലം, ശോഭനനേത്രദ്വയം.
തെളിഞ്ഞു ദീപം; ക്രമാലുയൎന്നു ഖഡ്ഗം പിന്നെ-
നടന്നതെന്തോ; കേട്ടു ഞരക്കമൊന്നോ രണ്ടോ !!

അറിഞ്ഞു പിന്നീടു ഞാനയാൾക്കു കല്പിച്ചൊര-
ക്കഠോര വിധിയ്ക്കേഴും കാരണമതിചിത്രം !
രാജസേവയല്ലയാൾ വരിച്ചു തൊഴിലായി ;
രാജ്യസേവയിൽ ജീവനൎപ്പിച്ചു ധന്യനായി;
അമരും ഭ്രാതാക്കളെയുയൎത്താൻ ശ്രമിച്ചവ-
നണഞ്ഞു പുണ്യസ്ഥാനം, ത്യാഗമോഹനം പരം !
നിരാശനായിക്കാണുകില്ലയാൾ ; ജനനിയ്ക്കായ്
മരണം കൈവരിച്ച ധീരനാം "രക്തസാക്ഷി."

എന്തിനിജ്ജീവിതത്തിലീവിധം പരീക്ഷക-
ളന്തമില്ലാതവണ്ണം ചെലുത്തീ ജഗൽഗ്ഗുരോ.?

കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ,
സീനിയർ ഇന്റർമീഡിയററ്.

മഴവില്ല്.*

വാനത്തു ഭംഗ്യാ മഴവില്ലു കാണുമ്പോൾ
മീനൊത്തു തുള്ളുന്നുണ്ടെൻ ഹൃദയം.
മാമക ജീവിതാദ്ധ്യോങ്കത്തിലങ്ങിനെ.
യായിരുന്നിപ്പോഴു മങ്ങിനെ താൻ.
വാർദ്ധക്യകാലത്തു കൂടിയുമങ്ങിനെ
യാകുവാൻ ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.
ഈവിധം ചിന്തകളില്ലാത്ത കാലത്തു
ജീവിതം ദൈവമേ! നിഷ്പ്രയോഗം.
മാനുഷൻ ബാലനിൽനിന്നത്രേ ജാതനായ്
സന്ധ്യപ്രഭാതത്തിൽ നിന്നെന്നോണം
ദൈവികമാകും പ്രകൃതി തൻ ഭക്തിയിൽ
കാലം കഴിക്കുവാനാഗ്രഹം മേ.

സി. കെ. ജയരാമപണിക്കർ
ആറാം ഫാറം.

* Wordsworth My Heart leaps up എന്ന പദ്യത്തിൻെറ തർജ്ജമ.

പ്രതിബന്ധവും നൈരാശ്യവും.

പ്രതിബന്ധങ്ങളാണ് നെപ്പോളിയനെപ്പോലേയും നെൽസനെപ്പോലേയും ഉള്ള മഹാന്മാരെ വിജയശ്രീലാളിതരാക്കിയത്. പ്രതിബന്ധങ്ങൾതന്നെയാണ് അവരെ ലോകരറിയാനിടയാക്കിയതും. ഇന്ത്യൻ സത്യഗ്രഹസമരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മഹാത്മജി, നെഹ്റു തുടങ്ങിയ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെ ലോകമറിയുമായിരുന്നോ?

ദാരിദ്ര്യവും പരിഹാസവും ഒരുവന്ന് അവൻെറ ഉന്നതിയിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്. ഇവരണ്ടിനും പാത്രീഭൂതരാവാതെ, സ്വശക്തിയെ ലോകർക്കു കാണിയ്ക്കുവാനിടവരാതെ എത്രയോ മഹാന്മാർ ഈ ലോകത്തിന് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

"നാം നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരെക്കാൾ ശത്രുക്കളെയാണ് സ്നേഹിയ്ക്കേണ്ടതു്" എന്നു ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞതിൽ തെററില്ല. നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാർ നമ്മുടെ ഗുണങ്ങളെയല്ലാതെ ദോഷങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കയില്ല നമ്മുടെ ശത്രുക്കൾ നമ്മുടെ ഗുണങ്ങളെപററി പറയാതെ നമ്മുടെ ദോഷങ്ങളെ ദൂഷണം ചെയ്യുതുത്തു് പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നു. നാം തൽകാലം അവമാനിതരാകുന്നുവെങ്കിലും, അതു നമുക്കു ആ ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുവാനുള്ള ശക്തി തരുന്നു. അതിനാൽ നമ്മുടെ ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാതായി നമ്മുടെ സ്വഭാവം നന്നായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാം മിത്രങ്ങളെക്കാൾ ശത്രുക്കളെയാണു ബഹുമാനിക്കേണ്ടതു്.

"പണം കയ്യിലുള്ള കാലത്തോളം നമ്മെ നാം അറിയുകയില്ല" എന്നുള്ളതു് എത്രയും വാസ്തവമാണ്. ധനം നശിച്ചു കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുഃഖങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമേ നമുക്ക് ആത്മബോധമുണ്ടാകുന്നുള്ളു. എഡ്മണ്ട്ബക്ക് കഷ്ടപ്പാട് ഒരുത്തമാദ്ധ്യാപകനാണെന്നു പറയുന്നു. സഹനശക്തി, ക്ഷമ, ബുദ്ധിശക്തി, വിവേകം മുതലായവയെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതും പ്രതിബന്ധങ്ങളുമാണ്.

ലോകത്തിലെ പ്രസിദ്ധമഹാകവികൾക്കെല്ലാം എന്തെങ്കിലും ഒരു അംഗഹീനത ഉള്ളതായിക്കാണാം. അതു അവക്ക് അവരുടെ ആശയങ്ങളെ ഏകീകരിയ്ക്കുന്നതിൽ സഹായകങ്ങളാണ്. ലോകത്തിലെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട രണ്ടു മഹാകവികളായ ഹോമറും, മിൽട്ടനും അന്ധന്മാരായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധമഹാകവിയായ വള്ളത്തോൾ ബധിരനാണ്. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം അവരുടെ കവിതാശക്തിക്കു കെൽപ്പു കൂട്ടുകയല്ലാതെ ക്ഷയം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

ലോകത്തിലെ മിക്ക മഹാകവികളും ദാരിദ്ര്യം, വ്യാധി ഇവയിൽ കിടന്നു വളന്നവരാണ്. അതിനാലാണു അവക്കു ലോകത്തിലെ നാനാവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിപ്പാനും, അറിവാനും ഇടവരുന്നതു്. അവക്കു സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിപ്പാനിടവരുന്നതും ഒരു ഭാഗ്യമാണെന്നാണ് അവർ പറയുന്നതു്.

പ്രതിബന്ധങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ നൈരാശ്യത്തിന്നും സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു മഹനീയസ്ഥാനമുണ്ട്. സാഹിത്യലോകത്തിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിക്കുന്നപക്ഷം നൈരാശ്യവും, പരാജയവുമാണു മഹാകാവ്യങ്ങളെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്നതെന്നുകാണാം. ആംഗലസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു മഹനീയവിപ്ളവംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ച ഷെല്ലി, കീററ്സ് തുടങ്ങിയ മഹാരഥന്മാരുടെ ജീവിതം നൈരാശ്യത്തിൽനിന്നു കൊടി നീട്ടിയതാണ്. അവരിരുവരും വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഇഹലോകവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു. കീററ്സിൻെറ ദയനീയമായ മരണം ഷെല്ലിയുടെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ "അഡൊണൈ" (Adlonaed) എന്ന കൃതിയ്ക്കു കാരണമായി. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മറെറാരു കവിയായ ബ്രൌണിങ്ങിൻെറ കൃതികൾ സ്വജീവരക്തത്തിൽനിന്നു കടഞ്ഞെടുത്തവയാണ്. ടോംസ്ററോയ്, വിക്ടർയൂഗോ, മൊപ്പോസാങ്ങ് തുടങ്ങിയവരുടെ പ്ര

ഒരു നിരിക്ഷണം.

1. അകല്മഷമതിമോദമോട്ട മോരോ
വക നിജ ജോലികൾ ചെയ്തു തീർന്നശേഷം
പകലവതിയിൽ ഞാൻ 'നെടുമ്പറമ്പിൻ'
മുകളിലൊരിക്കലിരിക്കയായിരുന്നു.

2. കലിതരുചി കളിച്ചുതാന്തിഭാര-
പ്പൊലിമ വഹിപ്പൊരു കൊച്ചുപൈതലെപ്പോൽ
അലിവൊടുമിവനെദ്ധരിച്ചു വക്ഷഃ—
സ്ഥലിയിൽ ജഗജ്ജനയിത്രിയാം ധരിത്രി.

സിദ്ധസാഹിത്യത്തിന്നു പ്രേരകമായ പരിതസ്ഥിതികൾ എന്തായിരുന്നുവെന്നു അവരുടെ ജീവചരിത്രം വായിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാം.

"പ്രതിബന്ധങ്ങളാണു ഓരോ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്കും സഹായകങ്ങളാവുക" എന്നു ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പരാജയങ്ങൾ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ അന്തർല്ലീനമായി കിടക്കുന്ന ശക്തികളെത്തട്ടിയുണർത്തുകയും തൻമൂലം നാം നമ്മുടെ പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം അവഗണിച്ചു പരിശ്രമിച്ചു വിജയശ്രീലാളിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നു,

ഇന്നത്തെ ലോകം അനുനിമിഷം അസംഖ്യം പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണു മുന്നോട്ടു പോകുന്നത്. അതിനാലാണു ലോകം അനുദിനം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. ഇക്കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധം ലോകാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു ഒരു വലിയ വിഘാതമായി സകലരും കരുതിവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ശാസ്ത്രീയമായി എന്തെല്ലാം വലിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ഈ യുദ്ധം സമുൽഘാടനം ചെയ്തു. റേഡിയോ, ടെലിവിഷൻ തുടങ്ങിയ വകുപ്പുകളിൽ പല വലിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്കും ഈ യുദ്ധം ഇടവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുവരെയുള്ള സമരതന്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം അട്ടിമറിച്ച 'അറ്റോമിക്' ബോംബിൻെറ ഉത്ഭവത്തിന്നുതന്നെ കാരണം ഈ യുദ്ധമല്ലേ? പ്രതിബന്ധങ്ങളാണു ലോകത്തിന്നു സുഖം തരുന്നത്! തദ്വാരാ ഈ യുദ്ധം ലോകത്തിൽ ശാശ്വതമായ സമാധാനവും ശാന്തിയും നട്ടുവളർത്തുമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കട്ടെ!!!

എ. ജി. സോമനാഥ്
(V. E.)

3. ചരിവിൽ നിരവെ നിന്ന കുങ്കുമത്തിൻ
പരിമളമങ്ങു പരം പരന്നിരുന്നു.
പെരിയൊരു പരിതോഷമേകി കണ്ണി-
ന്നരിമയെഴും പ്രകൃതിപ്രേശാഭച്ചറവം.

4. ഒരു ചെറു പുഴ തീരകേരവൃക്ഷ-
പ്പെരുമയൊടൊത്തു വടക്കലാലസിപ്പൂ.
ഇരുവശവുമുദാരപാരിജാത-
ത്തരുനിരചേർന്ന സുരസ്രവന്തിപോലെ.

5. പലവിധമുയരം കലർന്നു കാണ്മൂ
മലകളനേകമതാ കിഴക്കുഭാഗം
ഉലകുടയൊരു ബാലനേകനപ്പം
നലമൊടു മൃത്തികയാൽ ചമച്ചപോലെ.

6. അകലമധികമില്ല; തെക്കു സസ്യ-
ത്തികവെഴുമുന്നതതീര പർവ്വതങ്ങൾ
അകമതിൽ നിഴലിച്ചു ഹന്തഗോമേ-
തകനിറമാർന്നൊരു ചാലിയാറു കാണ്മൂ.

7. ക്ഷിതിസുരവരനക്കവീശ്വരൻതാ-
നതികുതുകാൽ ശതകം ചമച്ചുമുന്നം
സ്തുതിപലവക ചെയ്ത മൂലമാകാ-
മതിനകമൊട്ടധികം തെളിഞ്ഞിരുന്നു.

8. ഒരു വലിയ തഴച്ച പാലചൂഴു-
ന്നൊരു മലസുരകരങ്ങളേറെ മുന്നിൽ
പുരുജട ചിതറും പുരാരിമേവു-
ന്നൊരു ഗിരിതൻ പരിപാടി നേടിടുന്നു.

9 കരളലിവു വെടിഞ്ഞു പൂർവ്വദിക്കിൽ
കഠിനകരങ്ങൾ നടത്തിവന്ന സൂര്യൻ
കരുമനപലചെയ്ത മൂലമാകാം
കടലിലൊട്ടുക്കമതാ പതിയ്ക്കുമാറായ്.

10. ചരമദിശയിലങ്ങുമിങ്ങുമായി
ക്കരിമുകിലിൻ കഷണങ്ങൾ കണ്ടിടുന്നു
വിരവിലിരുപുറം വിമാനജാലം
തരമൊടു പോരിനൊരുങ്ങി നിന്നപോലെ.

11. അവികലമൊരു ഘോരയുദ്ധമുണ്ടാ–
യവിടെയതിൻഫലമാണു തീൎച്ചയായും
അവിരളമധുനാ നിണത്തുടുപ്പാ–
ലവിശദമായ് ചരമാന്തരീക്ഷമാകെ–

12. അഹരിഹരിതുമട്ടുതാൻ പടിഞ്ഞാ–
റഹിതമണച്ചു നിണത്തുടുപ്പു ചാൎത്തി
മഹിതകുതുകമാകു മാസവത്തിൻ
ലഹരി പിടിച്ചവിധം തുടുത്ത സൂൎയ്യൻ

13. ഇരുവരധികവാശിയോടുകൂടി–
പ്പൊരുവതുനോക്കി രസിച്ചു നിന്നിടുമ്പോൾ
ഒരുപടുവിടുവിഡ്ഢിയാത്മനാശം
വരുവതിനേററമടുത്തതോൎപ്പതില്ല.

14. പരമിവനൊരുയച്ചു കിട്ടിടുമ്പോൾ
പരനരുതാപമിയററിയെങ്കിലാക്കം
ചരമഗതിയിതെന്നു കാട്ടുവാനോ
തരണിയതാ ജലരാശിയിൽ പതിച്ചു.

15. അപരദിശിയധഃപതിച്ചു പിന്നെ–
ത്തപനനെഴും വിമലാന്തരാത്മശക്തി
ഉപരിഗതി ലഭിപ്പതിന്നു കാററായ്
ജവമൊടുടനേക്കു കിഴക്കുനോക്കി വീശി.

16. നിയതിവിധിവശാൽ കിഴക്കുദിക്കാം
ജയിലിനകത്തു കിടന്നിരുന്ന ചന്ദ്രൻ
സ്വയമധിഗതകാന്തി; ശാന്തിലോക–
ക്കരുളുവതിന്നുദയാദ്രി തന്നിലേറി.

17 അതിമഹിതമഹിംസശാന്തി വൎദ്ധി–
പ്പതിനൊരു മാൎഗ്ഗമതെന്നു കാട്ടുവാനോ
മതിനിജ ഹൃദിമുദ്രയായ് വഹിക്കു–
ന്നതു നിരുപദ്രവജീവിലാംശശത്തെ.

18. അവനെയനുഗമിപ്പതിന്നുവേണ്ടി–
ജ്ജവമൊടനേകമുഡുക്കൾ വന്നുദിച്ചു.
ഭുവനമധികകാന്തിനേടി,യപ്പോൾ
സ്വവസതിനോക്കിയുടൻ നടന്നു ഞാനും.

വിദ്വാൻ പി. സി. ഏട്ടനുണ്ണിരാജാ.
പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.

ചിപ്പ് അവറാൻ.*

I

അന്നു കോഴിക്കോട്ടു പോലീസുകാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഏററവുമധികം ആകൎഷിച്ചിരുന്നത് മീഞ്ചന്താനിവാസിയായ ചിപ്പ അവറാൻ എന്ന ഒരു കെ. ഡി. യായിരുന്നു. അതി ധീരനും ഒന്നാംതരം അഭ്യാസിയുമായിരുന്നതിനാൽ പോലീസുകാൎക്ക് അവനെ സമീപിക്കുന്നതിൽ അനല്പമായ ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ ചില്ലറക്കളവുകേസുകൾ രണ്ടുമൂന്നെണ്ണം നടന്നിട്ടും പോലീസ് അവറാന്റെ നേരെ കണ്ണുചിമ്മുകയാണുണ്ടായത്. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ദിവസം കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു പ്രമുഖവൎത്തകനും വലിയ ധനികനുമായ ഒരു സേട്ടുവിന്റെ വീട്ടിൽ കവൎച്ച നടന്നതായി അറിവായത്. നഗരമദ്ധ്യത്തിൽ പോലീസിന്റെ കണ്ണിനുമുമ്പിൽ വെച്ചു ഇത്തരം അക്രമം പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ അവറാനല്ലാതെ മററാരുവൻ തുനിയുകയില്ലെന്നു എല്ലാവൎക്കും ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. ഇത്തവണ പോലീസിന്നു മൌനം ദീക്ഷിക്കുവാൻ നിൎവ്വാഹമില്ലെന്നു കണ്ടതിനാലായിരിക്കാം ചിപ്പ അവറാൻ കോഴിക്കോടു വിട്ടു വടക്കെ മലബാറിലേക്കു കടന്നുകളഞ്ഞത്.

വടകര എത്തിയപ്പോൾ അവറാൻ ഒരു കളവുനടത്താൻ തീൎച്ചയാക്കി. രാത്രി ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുമണിയായപ്പോൾ അവൻ ചുമര് തുരന്നു ഒരു വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു. വടകര മുൻസിഫിന്റെ ഭവനമായിരുന്നു അത്. ക്ഷണത്തിൽ മുറികളെല്ലാം പരിശോധിച്ചുവെങ്കിലും യാതൊന്നും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ മുൻസിഫിന്റെ ഉറക്കറയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം കിടക്കുന്നതിന്റെ കാല്ക്കലായി ഒരു തോക്ക് ചുവരോടുചാരി വെച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഉടനെ അതെടുത്തു് നോക്കിയപ്പോൾ നിറയില്ലാത്തതാണെന്നു കണ്ടതിനാൽ അവിടെത്തന്നെ വെച്ചു. ആ മുറിയിൽകണ്ട രണ്ടുമൂന്ന് പെട്ടികൾ തുറന്നുനോക്കിയെങ്കിലും വസ്ത്രങ്ങളല്ലാതെ പണമൊന്നും അവയിൽ കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ചുമരിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു കോട്ടും സ്വൎണ്ണച്ചങ്ങലയോടുകൂടിയ വാച്ചും മാത്രമെടുത്ത് അസംതൃപ്തനായി പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് മുൻസിഫിന്റെ പത്നിയുടെ കഴുത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന ആഭരണം അവൻ കണ്ടത്. അത് അഴിച്ചെടുക്കുന്ന ശ്രമത്തിൽ ആ സ്ത്രീ ഉണരുകയും മുറിയിൽ ഒരു മാപ്പിളയെ കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ച് ഭൎത്താവിനെ ഉണൎത്തുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും അവറാൻ കോണിയിറങ്ങി താഴെയെത്തിയിരുന്നു. മുൻസിഫ് തോക്കെടുത്തു പിന്നാലെ ഓടി അവനോടു നില്ക്കാൻ പറയുകയും അനുസരിക്കാത്തപക്ഷം വെടിവെക്കുമെന്നു കാണിക്കാൻവേണ്ടി തോക്കു ചൂണ്ടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവറാൻ 'ആ ഉലക്ക അവിടെ വെച്ചേക്ക്' എന്നു പറഞ്ഞ് ഓടി പുറത്തുകടന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു.

---

* ഏകദേശം 40 കൊല്ലത്തിനുമുമ്പ് ചിപ്പ് അവറാൻ എന്ന ഒരു തസ്കരൻ കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച് വടക്കെ മലബാറിൽ നടത്തിയ കവൎച്ചകളുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരമാണിത്.

വടകരനിന്നു ചീപ്പ അവറാൻ നേരിട്ടു തലശ്ശേരിവന്നു. ഇതിനിടെ അവൻ തനിക്കു യോജിച്ച ചില അനുചരന്മാരെ സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വലിയവുള്ള (വലിയ അബ്ദുള്ള). ചെറിയവുള്ള (ചെറിയ അബ്ദുള്ള), തുരപ്പൻ മമ്മത് എന്നിവരായിരുന്നു അതിൽ പ്രധാനികൾ. വലിയവുള്ള ക്രൂരനും ബലിഷ്ഠനുമായ ഒരു മഹാകായനായിരുന്നു. കാഴ്ചയിൽ ചീപ്പയോടു സദൃശനായിരുന്നു ചെറിയവുള്ള. ചുമര് തുരക്കുന്നതിലുള്ള അസാമാന്യസാമത്ഥ്യമാണ് മമ്മതിന്നു തുരപ്പൻ എന്ന ബിരുദം നേടിക്കൊടുത്തത്. ജാഗ്രതയോടുകൂടിയുള്ള അന്വേഷണംനിമിത്തം ചീപ്പ അവറാനും സംഘവും തലശ്ശേരി എത്തിയവിവരം പോലീസ്സിന്നു ലഭിച്ചു. വല്ലവിധേനയും തലശ്ശേരിനിന്നു ചീപ്പ അവറാനെ പിടിക്കണം എന്നുദ്ദേശിച്ച് പോലീസ്സിൻസ്പെക്ടർ തൻെറ കീഴ്സിൽബന്ധികൾക്ക് വേണ്ടപ്പെട്ട ഉപദേശം നൽകിയതിന്നു പുറമെ സാധാരണക്കാരായ ചിലരെ ചാരവൃത്തിയിൽ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു ദിവസം ചീപ്പ് അവറാനും അനുയായികളും തലശ്ശേരി 'പലിശവാതില്ക്കൽ' എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ സമ്മേളിച്ചതായും രാത്രി ഗംഭീരമായ ഒരു 'ടീപ്പാർട്ടി'ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് ചാരന്മാർമുഖേന വിവരം കിട്ടി. ഉത്സാഹഭരിതനായ ഇൻസ്പെക്ടർ ഇരുപത്തഞ്ചു പോലീസുകാരോടും അനേകം നാട്ടുകാരോടുംകൂടി വളരെ നിശ്ശബ്ദമായിവന്നു വീടു വളഞ്ഞു. വിശാലമായ ഒരു മുറിയിലിരുന്നു കുറെ മുഹമ്മദീയർ തമാശപറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത് വാതിലിൻെറ ഇടുങ്ങിയ വിടവിൽകൂടെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഇൻസ്പെക്ടർ വാതില്ക്കലേക്കു ചെന്നു ഓരോരുത്തരായി പുറത്തുവന്നു പോലീസിന്നു കീഴടങ്ങുവാൻ അക്രമിസംഘത്തോടാജ്ഞാപിച്ചു. അപ്പോളാണ് തങ്ങൾ കെണിയിൽ കുടുങ്ങിയെന്ന വത്തമാനം തസ്കരന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഗത്യന്തരമില്ലായ്കയാൽ അവർ ഓരോരുത്തരായി പുറത്തുവരുവാനും പോലീസുകാർ പിടിച്ച് കയ്യാമം വെക്കുവാനും തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ കുറെയാളുകൾ പുറത്തുപോന്നപ്പോഴേക്കും അതാ, ചെറിയവുള്ള ഓടിവന്നു വാതിൽ കൊട്ടിയടക്കുന്നു! കുറച്ചു സമയത്തിന്നുശേഷം പോലീസുകാർ കുത്തിപ്പൊളിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബാക്കിപേരും വന്നു കീഴടങ്ങി. പിന്നെ മുറിയിൽ, ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യാൻ വന്നവരാണെന്നു പറയപ്പെട്ട രണ്ടുമൂന്നു സ്ത്രീകളല്ലാതെ മററാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചീപ്പ് അവറാൻ എപ്പോൾ പുറത്തുകടന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നറിയാതെ ഇൻസ്പെക്ടർ കുഴങ്ങി. സ്ത്രീകളെ പുറത്താക്കിക്കശേഷം പുള്ളികൾ മുറിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അകത്തുകടന്നു പരിശോധിപ്പാൻ അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. പുറത്തു വന്ന സ്ത്രീകൾ മതിൽ ചാടിക്കടന്നു നിരത്തിൽ ഇറങ്ങി അന്ധകാരത്തിൽ ഓടി മറയുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ആളുകൾ പകച്ച് നിന്നുപോയി. ചീപ്പ് അവറാനും വേറെ രണ്ടുപേരും സ്ത്രീകളുടെ ഉടുപ്പണിഞ്ഞു പുറത്തുകടന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു എന്ന് ഒരാൾ ഓടിവന്നു ഇൻസ്പെക്ടരോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇരവഴുതിപ്പോയ മൂർഖപ്പാമ്പിനെപ്പോലെ കോപിഷ്ഠനായ അദ്ദേഹം അതു പറഞ്ഞ ആളുടെ ചെകിടത്ത് ഒന്നു 'പൊട്ടി'ക്കയാണുണ്ടായത്.

II

തലശ്ശേരിസംഭവം കഴിഞ്ഞു പത്തുദിവസത്തിന്നുശേഷം മംഗലാപുരം പട്ടണത്തിൽ മൂന്നു ഫക്കീർമാർ നടക്കുന്നത് കണ്ടു. ഒന്നിച്ച് ഒരു ഭൃത്യനും ഉണ്ടായിരുന്നു. പകൽ പരസ്യമായി ജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനം കവൎന്നു നടന്നിരുന്ന ആ ഫക്കീർമാർ രാത്രി രഹസ്യമായി അവരുടെ ധനവും കവരുന്നുണ്ടെന്നു ആരും അറിഞ്ഞില്ല. ചിപ്പ് അവറാൻ, ചെറിയവുള്ള, മമ്മത് ഇവരായിരുന്നു ആ ഫക്കീർമാർ. ഭൃത്യൻ വലിയവുള്ളയും. ആദ്യത്തിൽ അവറാൻ കവച്ച്ക്കപോകാതെ കൂട്ടുകാരെ തനിച്ചയക്കുയാണുണ്ടായത്. അവർ നാലഞ്ചു കവച്ച്കൾ നടത്തിയെങ്കിലും പറയത്തക്കതായി യാതൊന്നും കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

ഒടുവിൽ ഒരു രാത്രി ചീപ്പഅവറാൻതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. ലുബ്ധനായ ഒരു ധനികന്റെ ഗൃഹമാണ് അവൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. പണം ഇരിക്കുന്ന മുറിയുടെ ചുവര് തുരന്നു അവൻ അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. (ചില കള്ളന്മാക്ക് ഒരു വീട്ടിൽ പണം ഇരിക്കുന്നത് എവിടെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ചില ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടത്രെ) ആ മുറിയിൽ കട്ടിലിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള ഒരു പത്തായത്തിന്മേൽ ഗൃഹനായകനും പത്നിയും കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ പത്തായത്തിലാണ് പണമുള്ളതെന്നു അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവറാൻ ഉറങ്ങുന്നവരുടെ ഇടയിൽ കയറിക്കിടന്നു രണ്ടു പേരേയും ഓരോ ഭാഗത്തേക്കു തിക്കിത്തുടങ്ങി. ഭാൎയ്യയും ഭൎത്താവും കിടക്കയുടെ ഓരോ വക്കത്തായശേഷം, പൂട്ടിന്റെ സ്ഥാനം ഏകദേശം ഊഹിച്ച് കിടക്കയുടെ ഒരു കഷണം മുറിച്ച് നീക്കിയപ്പോൾ പൂട്ട് അവിടെതന്നെയാണെന്നുകണ്ടു. ഉടനെ തലയിണയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്നു താക്കോലെടുത്തു പത്തായം തുറന്നു അതിൽനിന്നു അഞ്ചു സഞ്ചികൾ എടുത്ത് പുറത്തുവെച്ചു. അതിന്നുശേഷം ഉറങ്ങുന്നവരെ പൂൎവ്വസ്ഥിതിയിലാക്കി പണവും എടുത്ത് യാത്രയായി. ഓരോ സഞ്ചിയിലും അഞ്ഞൂറുവീതം ഉറുപ്പിക ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉറക്കമരുന്നപയോഗിച്ചതിനാലാണ് ഈ സാഹസങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുതീക്കുന്നതിനിടക്കു ദമ്പതിമാർ ഉണരാതിരുന്നതെന്നു ഓക്കേണ്ടതാണ്.

മംഗലാപുരത്ത് പോലീസ്സിന്റെ അന്വേഷണം മുറുകിയപ്പോൾ തസ്കരസംഘം തെക്കോട്ടു നീങ്ങി. കണ്ണൂര് എത്തിയശേഷം അല്പം വിശ്രമിക്കുവാൻവേണ്ടി, കളവുമുതൽ വീതിച്ചെടുത്ത് തല്ക്കാലം തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു ഓരോരുത്തരും ഓരോ വഴിക്കു പോയി.

ഒരു ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ കണ്ണൂരിലെ ഒരു പാതയിൽക്കൂടി ഉടുപ്പിടാത്ത രണ്ടു കൺസ്റ്റബിൾമാർ നടക്കുകയായിരുന്നു. കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവൎക്കെതിരായി കാഴ്ചയിൽ അതിയോഗ്യനായ ഒരു മുഹമ്മദീയൻ വരുന്നതുകണ്ടു. പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള കോട്ടും സ്വൎണ്ണച്ചങ്ങലയോടുകൂടിയ പോക്കറ്റുവാച്ചും കറകറ കരയുന്ന ചെരിപ്പുകളും വലംകൈയ്യിൽ വട്ടംതിരിക്കുന്ന പട്ടുകുടയും മററും കണ്ടാൽ, ഏതോ, ലക്ഷപ്രഭുവായ ഒരു മുതലാളിയാണെന്നല്ലാതെ ആൎക്കും തോന്നുകയില്ല. മേല്പറഞ്ഞ മാന്യൻ കടന്നുപോയ ഉടനെ കൺസ്റ്റബിൾമാരിൽ ഒരാൾ മററവനോടു പതുക്കെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "അതാ, അവനാണ് പിടികിട്ടേണ്ട പുള്ളി ചീപ്പഅവറാൻ".

രണ്ടാമൻ:—സൂക്ഷിച്ചു പറയിൻ, സ്നേഹിതാ. അദ്ദേഹം ഒരു കള്ളനാണെന്നോ? നിങ്ങൾ ചിപ്പയെ കണ്ടാൽ അറിയുമോ?

ഒന്നാമൻ:—'ഓ, നല്ലവണ്ണം. ഞങ്ങൾ ചെറുപ്പത്തിൽ ഒരേ കളരിയിൽ അഭ്യസിച്ചവരാണ്.'

രണ്ടാമൻ:—'എന്നാൽ നാം ചെന്നു അവനെ പിടിക്കുക. റിവാഡുണ്ടെന്നല്ലെ കേട്ടത്.'

ഒന്നാമൻ:—'അതു സൂക്ഷിച്ചുവേണ്ട പ്രവൃത്തിയാണ് ഒരു കുട അവൻെറ കയ്യിലില്ലാത്തതിനാൽ. ഒരു വടി കയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ മഴ പെയ്യുമ്പോൾ നനയാതെ പോകും. അത്ര മികച്ചതാണ് അവൻെറ പയററിലുള്ള സാമർത്ഥ്യം.

ഒടുവിൽ ഒരാൾ ചിപ്പഅവറാനെ അനുഗമിക്കുവാനും മറെറയാൾ പോലീസ്സ്സ്റ്റേഷനിലേക്ക് വിവരമറിയിക്കാൻ പോകുവാനും തീർച്ചയാക്കി. അവറാൻ പല ഇടവഴികളും കടന്ന് ഒടുവിൽ ഒരു ചെറിയവീട്ടിൽ ചെന്നുകയറി. പടികടന്നപ്പോഴേക്കും പിന്നാലെ പോലീസുകാർ വരുന്നതുകണ്ട് കാര്യം പററി എന്നു തീർച്ചയാക്കി. വേഗം വീട്ടിന്നുള്ളിൽ കടന്നു വസ്ത്രം മാററി ഉമ്മറത്തേക്കുതന്നെ വന്നു. നിരായുധനായി പോലീസുകാരോടു പടവെട്ടുന്നത് നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു കണ്ടതിനാൽ അവൻ കീഴടങ്ങുവാൻതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. അതിനാൽ പോലീസ്കമ്മീഷണർ വന്നു കയ്യുപിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അവൻ അനങ്ങിയില്ല. വീട്ടുപരിശോധനയിൽ പോലീസുകാർക്കു വടകര മുൻസീഫിൻെറ കോട്ടും പോക്കററുവാച്ചും കണ്ടുകിട്ടി. അതിന്നുപുറമെ ഒരു വിരൽ നീളത്തിലും അര ഇഞ്ച് കനത്തിലുമായി പതിനേഴ് കട്ടിസ്വർണ്ണവും കിട്ടി.

തലശ്ശേരി സെഷൻസ്സിലായിരുന്നു അവറാൻെറ കേസ്സു വിചാരണ. പത്തുകൊല്ലം കഠിനതടവിന്ന് വിധിക്കപ്പെട്ടശേഷം ജയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ പത്തുദിവസം താൻ അവിടെ കിടക്കുകയില്ലെന്നു അവൻ പറഞ്ഞത് എല്ലാവരേയും ചിരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ പോലീസ്സിൻസ്പെക്ടർക്കുമാത്രം മനസ്സിൽ ശങ്കയുണ്ടാവാതിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ജയിൽ പാറാവുകാരൻ എപ്പോഴും ജയിലിന്നു ചുററും നടന്നുകൊള്ളണമെന്നു അദ്ദേഹം കല്പിച്ചു.

ചിപ്പഅവറാനെ ജയിലിലിട്ടശേഷം എട്ടാംദിവസം രാത്രി 12 മണി മുതൽ 3 മണിവരെയുള്ള പാറാവുകാരനിൽ നിന്ന് പിന്നത്തെ പാറാവുകാരൻ ജയിലിൻെറ ചാർജ് ഏററുവാങ്ങിയപ്പോൾ അവറാനെ മുറിയിൽ കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. വാതിലിൻെറ ഇരുമ്പഴി മുറിച്ച് മേല്പോട്ടു വളച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. സമീപത്തുതന്നെ ഒരു അരവും കാണുന്നുണ്ട്. ദേഹം മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചിട്ടല്ലെ അവനെ മുറിയിലടച്ചത്? പിന്നെ അരം എവിടെനിന്നു കിട്ടി? അവറാൻെറ സ്നേഹിതന്മാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു അവന്നു സ്വന്തം ചെലവ് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവരുന്നവരെ നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ച ശേഷമല്ലെ ഇതുവരെ അകത്തു കടത്തിയിട്ടുള്ളു? അതെ, സ്നേഹിതന്മാർ കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്ന ചോറിന്നടിയിൽവെച്ച് ഒരു അരം അവന്നു കിട്ടിയ കള്ളി ആരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

കൊല്ലം ഒന്നു പിന്നേയും കഴിഞ്ഞു. ചീപ്പ്അവറാനെ പററി യാതൊരു തുമ്പുമില്ല. പോലീസ്സിൻെറ അന്വേഷണം ജാഗ്രതയായി നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം വളരെ അഗതിയായ ഒരു വൃദ്ധൻ വടകര അങ്ങാടിയിൽ വെച്ചു പലതരത്തിലുള്ള പലഹാരങ്ങളും മററും വാങ്ങുമ്പോൾ കീഴ്ക്കടെ ഉണ്ടാവാത്തതായ ആ കാഴ്ച കണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ട ചില ചെറുപ്പക്കാർ, 'എന്താകാരണരെ വിശേഷിച്ച്! ഇന്നു ഭാര്യവീട്ടിൽ പോകാൻ തീർച്ചയാക്കിയോ' എന്നും മററും പറഞ്ഞു വൃദ്ധന്ന് ചുററും കൂടി പരിഹസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു പോലീസുകാരൻ ആ വഴിയെ വന്നു വൃദ്ധനോടു സംഗതിയെന്തെന്നു ചോദിക്കുകയും, തൻെറ വീട്ടിൽ അപരിചിതനായ ഒരു മാപ്പിള വന്നു കുററെ പലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങിവരുവാൻ പറഞ്ഞു തനിക്കു അഞ്ചുറുപ്പിക തന്നതായി കിഴവൻ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിഥിയുടെ അംഗലക്ഷണങ്ങൾ വൃദ്ധനിൽനിന്നറിഞ്ഞ കൺസ്റ്റബിൾ സ്റ്റേഷനിലേക്കോടി, ചീപ്പ്അവറാൻ വയലിന്നക്കരെയുള്ള ഒരു കിഴവൻെറവീട്ടിൽ ഉണ്ടെന്നു ഇൻസ്പെക്ടരോടു പറഞ്ഞു. കൺമിഴിച്ചടക്കുന്ന നേരംകൊണ്ടു ഇൻസ്പെക്ടർ പോലീസ് സംഘത്തോടുകൂടി സ്ഥലത്തെത്തി. ചീപ്പ്അവറാൻ ഒരു തിണ്ണമേലിരുന്നു പലഹാരങ്ങൾ തിന്നുകയായിരുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ മുമ്പോട്ടു ചെന്നു 'അവറാൻ, ഇവിടെ വാ' എന്നു പറഞ്ഞു 'ഇത് തിന്നു കഴിയട്ടെ' എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞശേഷം നിവന്നെഴുനേററുനിന്നുകൊണ്ടു ആ തസ്കരപ്രമാണി ചോദിച്ചു:—'ഞാൻ അങ്ങോട്ട് വരണോ'.

ഇൻസ്പെക്ടർ;—'എന്താ, പറഞ്ഞത് കേട്ടില്ലെന്നുണ്ടോ' 'എന്നാൽ വന്നു കളയാം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഉടുപ്പിന്നുള്ളിൽനിന്ന് ഒരു തിളങ്ങുന്ന കഠാരി ഊരിയെടുത്തു അവൻ ഇൻസ്പെക്ടരുടെ നേരെ ഓടിയടുത്തു. റിവോൾവർ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ സംഭവത്താൽ പരിഭ്രമിച്ച ഇൻസ്പെക്ടരുടെ കയ്യിൽനിന്നു അതു താഴെ വീണുപോയി. എങ്കിലും അപ്പോൾ വിധി അവറാന്നു വിപരീതമായിരുന്നു. അനാശാസ്യ സംഭവങ്ങൾക്കിടയാകുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ അടുത്തുനിന്നിരുന്ന ഹെഡ്കോൺസ്റ്റബൾ വീണു കിടക്കുന്ന കയ്ത്തോക്ക് എടുക്കലും പൊട്ടിക്കലും ഒരുമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കാലിൻെറ 'കരിന്തുട' എന്ന മർമ്മത്തിന്നായിരുന്നു വെടി. വെടികൊണ്ടശേഷം അവറാൻ നേരെ വയലിലിറങ്ങി ഓടുകയാണുണ്ടായത്. രണ്ടുഫർല്ലോങ്ങ് ഓടിയപ്പോഴെക്കും വഴിക്കലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കല്ല് തടഞ്ഞു താഴെ വീണു. പിന്നെ അവിടെ നിന്ന് എഴുനേററിട്ടില്ല.

അങ്ങിനെ, ധീരനും യുദ്ധവിദഗ്ദ്ധനുമായ ചീപ്പ്അവറാൻെറ ജീവിതനാടകത്തിലെ ഭരതവാക്യം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞു. മരിക്കുമ്പോൾ അവന്നു നാല്പത്‌വയസ്സ്പ്രായമേ ആയിരുന്നുള്ളു. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസവും മനസ്സംസ്കാരവും സിദ്ധിക്കാതിരു

ന്നതിനാൽ അവൻ തന്റെ സാമത്ഥ്യം ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലാണ് വിനിയോഗിച്ചത്. പ്രത്യുത അതു് സൽപ്രവൃത്തികൾക്കുപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളചരിത്രത്തിൽ തങ്കലിപികളിൽ എഴുതുവാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒന്നാകുമായിന്നു അവന്റെ കഥ.

സി. നാരായണൻനായർ,
സീനിയർ ഇന്റർമിഡിയററു.

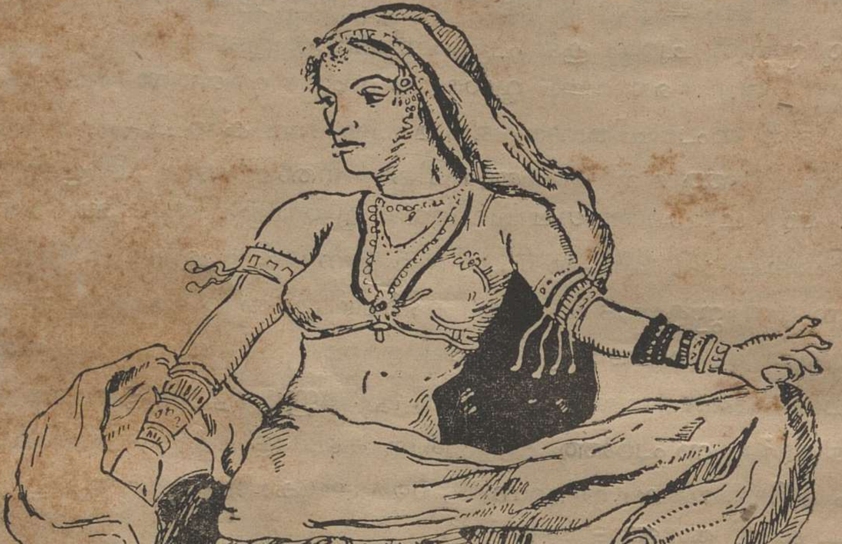

By A. Balakrishnan Nambiar, J. I.

താളിക്കാരി.

(കേക)

ഭാവിതാത്മാവായ്ക്കാവ്യമാതിനെദ്ധ്യാനിച്ചുംകൊ-
ണ്ടാവിലമനസ്സോടെപ്പൂമുഖത്തിരിയ്ക്കെ ഞാൻ
കേട്ടിതുമനോഹരശബ്ദമൊന്നാളേ,ണ്ണോയെ-
ന്നേററവുംവിനീതമായ് ചോദ്യംചെയ്തീടുന്നതായ്
കണ്ണുകൾകടലാസ്സിൽനിന്നുഞാനുയർത്തവേ
കണ്ടിതുകുതൂഹലപ്രദമാംകാഴ്ചയേകം.
സഹജസൌന്ദര്യത്തിന്നാദർശമായുള്ളൊരു
തരുണീമണിയുണ്ടുമുററത്തുനിന്നീടുന്നു.

ഉല്ലാസംതിളങ്ങുന്ന ചോദ്യമാവത്തിക്കുംപോ-
ലെന്മുഖത്തുററുനോക്കുമാനീലനേത്രങ്ങളിൽ.
ചിത്തതുഷ്ടിയുമേറാം തൃപ്തഭാവവുംസദാ
വക്ത്രരംഗത്തിൽഭംഗ്യാനർത്തനംചെയ്തീടുന്നു.
പതിനേഴിലുമേറെയായില്ലാ; തൻ ചിത്തത്തിൽ
പതിഞ്ഞിട്ടില്ലിരുണ്ടോരല്ലിൻറനിഴലൊട്ടും
മാലിന്യമാർന്നൊരുടുവസ്ത്രമക്കളേബര-
ലാളിത്യമേററാൻമാത്രം ശക്തമായ്ത്തീരുന്നില്ലാ.
വേണിയിൽതിരുകിയവെളുത്തശംഖുപുഷ്പം
നീലവാനിലെവെള്ളിനക്ഷത്രംപോലെമിന്നി.
എളിയജീവിതത്തിൽസന്തുഷ്ടിയേററീടുമീ-
യെഴുത്തുശീലിക്കാത്തോൾധന്യരിൽധന്യയല്ലോ.
പ്രേമമാംപുഴുക്കുത്തുപററാത്തനിന്മാനസ-
സൂനമിന്നോമലേ! സ്നേഹത്തുമധുപൂർണ്ണം.
ബാഹ്യമോടികളെല്ലാംതുച്ഛമെന്നോർത്തിടുനീ
മാനസപവിത്രതയ്ക്കൊററൊരുസങ്കേതമേ!
താരകാവലിചൂടുംനിശയേക്കാളുമേറെ
ബ്ഭാസ്കരപ്രകാശത്തിൽശോഭിപ്പൂദിനാംഗന.
സംതൃപ്തിസമ്പന്നയായ് തീർത്തിതുനിന്നെ; ഞാനു-
മത്യന്തമസൂയാലുസോദരി, നിന്നിലിത്രം!
ദുർല്ലഭപ്രവേശനമാകുമപ്രശാന്തതാ-
സാമ്രാജ്യത്തിലുംനിത്യവിരുന്നുകാരിയാംനീ.
കാപട്യച്ഛായംചേർത്തപരിഷ്കാരത്തിൻമങ്ങി-
മാഞ്ഞുപോംപുറംപൂച്ചിലൊട്ടുംനിഭ്രമിയ്ക്കൊലാ.
നൈർമ്മല്യംനിത്യഭൂഷചേർത്താമാനന്ദത്തിൻ
കതിരേ! വിഹരിയ്ക്കു! സ്വാതന്ത്ര്യപ്പൂംതെന്നലിൽ

സി. കൌമുദീദേവി
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി)

വിധിവൈപരീത്യം.

കോൺപൂരിലെ പ്രധാനന്മാരായ രണ്ടു വർത്തകപ്രമാണികളാണ് "കുമാരലാലും", "രാമപാലനും". അയൽവീട്ടുകാരായ ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങളും പണ്ടേക്കുപണ്ടേ അളവററ സൌഹാർദ്ദനിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നു. "കുമാരലാലി"ന്റെ ഏക സന്താനമായിരുന്ന "രാമമോഹനൻ" ആ നാട്ടിലെ ചെറുപ്പക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയനായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അമ്മ മരിച്ചുപോവുകയാൽ രാമമോഹനന്റെ അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തെ അതിരററ വാത്സല്യത്തോടുകൂടെ വളർത്തിവന്നു. രാമപാലനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ "കാന്തിമതീദേവിയ്ക്കും" "കമല" എന്ന ഏക പുത്രി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. രാമമോഹനനും, കമലയും ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഒന്നിച്ചു കളിച്ചു വളൎന്നവരായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ കുമാരലാൽ തന്റെ വീട്ടിന്റെ പൂമുഖത്ത് ഇട്ടിരുന്ന ഒരു ചാരുകസേരയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ രാമപാലൻ വീട്ടിലേക്കുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇരിക്കുവാൻ ഒരു ആസനം നല്കിയശേഷം കുമാരലാൽ അദ്ദേഹത്തോടു കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്തു.

അവർ ഓരോ വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ കാമപാലൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"ഞാൻ വളരെ കാലമായി വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നതും, താങ്കൾക്ക് വിസമ്മതം ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതുമായ ഒരു കാര്യം എനിക്കു നിങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനുണ്ട്."

കു. ലം:—"കാര്യം എന്തുതന്നെയായാലും ഞാൻ അതു കേൾക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാകുന്നു."

രാ. പാ:—"രാമമോഹനനെക്കൊണ്ട് എന്റെ പുത്രി കമലയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്നതാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. ഈ ആഗ്രഹം സഫലമായാൽ എന്റെ ജന്മവും സഫലമായി."

കു. ലാ:—"ഞാൻ വളരെകാലമായി ആശിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒന്നാണ് ഇത്. ഇന്നാണ് എന്റെ ആശയാകുന്ന വൃക്ഷം പുഷ്പിച്ചത്. പക്ഷെ എനിക്കു ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു വ്യസനം മാത്രമേയുള്ളു. അതെന്തെന്നാൽ, സന്തോഷപ്രദമായ ഈ സംഭവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ അവന്റെ അമ്മകൂടി ഉണ്ടായില്ലല്ലൊ എന്നതാണ് ആ വ്യസനം. എന്തുചെയ്യാം. എല്ലാം ദൈവവിധി."

കാ. പാ:—"സുനിശ്ചിതമായ മരണത്തെക്കുറിച്ച് വിശാലമനസ്കനായ താങ്കൾ ഇത്രമാത്രം വ്യസനിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും ഈ വക ദുഃഖപഞ്ചാംഗങ്ങളൊന്നും നിങ്ങളുടെ മകനെ ഓർത്തിട്ടെങ്കിലും കെട്ടഴിക്കാതിരിക്കണം."

കു. ലാ:_"ശരി, ഞാൻ ധൈര്യ്യമവലംബിച്ചുകൊള്ളാം. ഏതായാലും രാമമോഹനന്റേയും കമലയുടേയും വിവാഹം അടുത്തദിവസംതന്നെ നടത്തണം".

കുറച്ചുനേരവുംകൂടി സംസാരിച്ചതിനുശേഷം രാമപാലൻ യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

അടുത്തദിവസംതന്നെ "കമലാമോഹനന്മാരു"ടെ വിവാഹം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു. വിവാഹാനന്തരം തങ്ങളുടെ "മധുവിധു കൊണ്ടാടുവാൻവേണ്ടി ആ യുവദമ്പതികൾ ചില പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ തീർത്ഥാടനത്തിന്നു പോയിരുന്നു. ഇവർ സ്വദേശത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്നസമയത്ത് കമലയുടെ അച്ഛനായ രാമപാലന്നു ഒരു കലശലായ രോഗം പിടിപെട്ടു. അനവധി ജനങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയും, നിരവധി ഡോക്ടർമാരുടെ ചികിത്സയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുംകൂടി രാമപാലൻ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

കമലാമോഹനന്മാർ സ്വദേശത്തേക്ക് തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ ആദ്യമായി ഈ വ്യസനവാർത്തയാണ് അറിഞ്ഞത്. ഹൃദയഭേദകമായ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ മാത്രയിൽതന്നെ കമലയുടെ നയനങ്ങൾ ദുഃഖകലുഷിതമായിത്തീൎന്നു. പക്ഷെ അനവധി ജനങ്ങളുടെ സമാധാനപരമായ വാക്കുകളാൽ കമലയുടെ ആ കഠിനദുഃഖത്തിന്നു തൽകാലശമനം ലഭിച്ചു. കാലതാമസം കൂടാതെതന്നെ തന്റെ ആത്മമിത്രമായ രാമപാലന്റെ വിയോഗദുഃഖത്തിൽ മുഴുകി കിടന്നിരുന്ന കുമാരലാലും രോഗപീഡക്ക് അധീനനായി. തന്റെ ഏകപുത്രനേയും വാത്സല്യാധാമമായ പുത്രഭാൎയ്യയേയും കൈവെടിഞ്ഞു, ഈ ലോകത്തിൽനിന്ന് ദിവംഗതനായി. ഇങ്ങിനെ അടിക്കടി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദുഃഖഹേതുവാൽ കമലയുടെ അമ്മയും കാലവിളംബമെന്യെ മരണത്തെ വരിച്ചു.

തന്റെ അച്ഛന്റെ സ്വത്തിന്നും കമലയുടെ അച്ഛന്റെ സ്വത്തിന്നും എല്ലാം ഇപ്പോൾ രാമമോഹനൻ അധികാരിയായിത്തീൎന്നു. സ്വാൎത്ഥം, വഞ്ചന, ചതി, കാപട്യം എന്നുതുടങ്ങിയ വിവിധതരത്തിലും ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ, അകളങ്കവും, നിസ്വാൎത്ഥവും ആയ മനസ്ഥിതിയോടുകൂടിയ രാമമോഹനന്നും മററും എങ്ങിനെയാണ് ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുക. രാമപാലന്റേയും, കുമാരലാലിന്റേയും, വലിയ രണ്ടു പാണ്ടികശാലകളും ഇപ്പോൾ രാമമോഹനന്റെ കീഴിൽ ആയിത്തീൎന്നു. കച്ചവടത്തിൽ യാതൊരു പരിചയവും ഇല്ലാതിരുന്ന രാമമോഹനന്ന്, അതിൽനിന്ന് ആദായത്തിന്നു പകരം കടമാണ് ഉണ്ടായത്. അധികദിവസം കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പുതന്നെ രണ്ടു പാണ്ടികശാലകളും പൂട്ടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. കച്ചവടം തുടങ്ങുവാൻവേണ്ടി രാമപാലൻ കുറെ പണം ചിലരുടെ കയ്യിൽനിന്നെല്ലാം കടം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കടക്കാർ രാമപാലൻ മരിച്ചപ്പോൾ പണത്തിന്നുവേണ്ടി രാമമോഹനനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ കടം വീട്ടുവാൻവേണ്ടി രാമമോഹനൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു വീടുകളിൽ ഒന്ന് വില്ക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ഈ അവസരത്തിൽ രാമമോഹനന്ന് വലിയ ഒരു കഷ്ടം സംഭവിച്ചു.

വളരെ കാലമായി ഉദ്യോഗാൎത്ഥം വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ ആയിരുന്ന ആളും, കുമാർലാലിൻെറ ഒരു കുടുംബാംഗവുമായിരുന്ന ഒരാൾ, കുമാരലാലിൻെറ സ്വത്തിനെല്ലാം താനാണ അവകാശി എന്നും മററും പറഞ്ഞു രാമമോഹനൻെറ പേരിൽ കേസ്സു കൊടുത്തു. രാമമോഹനൻ ത്രിവിധകരണങ്ങളാലും ആ അവകാശത്തിനെ എതൃത്തുവെങ്കിലും നിൎഭാഗ്യവശാൽ സ്വത്തിൻെറ അവകാശി രാമമോഹനനല്ലെന്നും, കേസ്സു നടത്തുവാൻ ചെലവായ പണം അയാൾക്കു് രാമമോഹനൻ കൊടുക്കേണമെന്നും വിധിയായി. ഈ പണം രാമമോഹനൻെറ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്നായി അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്ന വീടും വിററു.

രാമമോഹനന്ന് ഇന്നു് ജീവിതത്തിന്നു യാതൊരു നിൎവ്വാഹവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ യുവദമ്പതികൾ ഭിക്ഷാടനത്തിന്നു ഒരുങ്ങി പുറപ്പെട്ടു. ഹൃദയഭേദകമായ ആ കാഴ്ച ഏതു ശിലാഹൃദയത്തേയും അലിയിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. ആ കാലത്ത് നാട്ടിലെല്ലാം അതികഠിനമായ ഒരു ക്ഷാമം ബാധിച്ചിരുന്നു. ഭിക്ഷയുംകൂടി കിട്ടാതെകണ്ടായപ്പോൾ ആ ദമ്പതിമാർ പട്ടിണിയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. ഒരുദിവസം രാമമോഹനൻ പുറമെയെങ്ങോ പോയി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച—മൎമ്മഭേദകമായ ആ കാഴ്ച—അദ്ദേഹത്തെ തപ്തഹൃദയനാക്കിതീൎത്തു. തൻെറ പ്രാണപ്രേയസിയായ കമല വെറും നിലത്തു കിടന്ന് ഉറങ്ങുന്നു. ആ ഉറക്കം എന്നെന്നേക്കുമായ ഒന്നായി. അതിൽനിന്നു അവൾ ഒരിക്കലും ഉണൎന്നിട്ടില്ല. വിജയലക്ഷ്മി അവളുടെ മുഖത്തുനിന്ന് എന്നെന്നേക്കുമായി യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞിരുന്നു. രാമമോഹനന്നു തൻെറ സ്ഥിരബുദ്ധിതന്നെ കൈവെടിയുന്നതായി തോന്നി. "കമലാമോഹനന്മാരു"ടെ ദാമ്പത്യജീവിതം, വിധിവൈപരീത്യത്താൽ ഇപ്രകാരം നിണമണിയലിൽ കലാശിച്ചു.

ശുഭം.

സി. മദനഗോപാലൻ,
ആറാംഫോറം.

UNIVERSITY LIBRARY.
10 OCT 1948
MADRAS.